KOMMUNISTI

№ 6 **Kesäkuun 23 p:nä** № 6

SISÄLTÖ:

1 9 3 4
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KIIREHTIKÄÄ TILAAMAAN

KOMMUNISTI

NKP(b):n Leningradin ja Karjalan aluekomiteain poliittis-taloudellinen kuukausilehti

vuodeksi 1934

Kommunistin tarkoituksena on valaista Neuvostoliitossa, Suomessa ja Amerikassa asuville suomenkielisille työläisille ja talonpojille sosialistisen rakennustyömme suuria kysymyksiä, kapitalismin luhistumisen ilmiöitä, puolueen historiaa ja politiikkaa, teollisuuden ja maatalouden kehitystä, kulttuurivallankumouksen kysymyksiä, taistelua ideologisella rintamalla j.n.e. Erikoisesti lehti kiinnittää huomiota Karjalan ja Leningradin alueen suomenkielisten seutujen elämään, näillä alueilla tapahtuvan sosialistisen rakennustyön ja puolueemme tehtävien konkretisoimiseen niiden erikoisuuksien valossa sekä näiden tehtävien täyttämisen kontrollointiin. Asiantuntijain avustuksella lehti seuraa kapitalismin pulan ja proletariaatin vallankumousliikkeen kehitystä Suomessa, Amerikassa, Länsi-Europassa, Kiinassa, Intiassa j.n.e.

Kommunisti ilmestyy v. 1934 entisessä koossa, yhden kerran kuukaudessa. Lehden avustajina toimii laaja joukko tunnettuja talousmiehiä ja puoluetyöntekijöitä eri puolilla Neuvostoliittoa, Suomessa ja Amerikassa. Lisäksi julkaistaan lehdessä runsaasti arvokkaita käännöksiä Neuvostoliiton ja ulkomaiden huomattavien puoluetovereiden kirjoituksista.

Lehden tilaushinnat ovat:

12 kk	9:—	3 kk	2:25
6 „	4:50	Yksityisnumerot	—:75

Kun lehtemme kutakin numeroa otetaan vain rajoitettu painos ja irtonumeroiden saanti sen vuoksi on, varsinkin pitemmän ajan kuluttua k. o. numeron ilmestymisestä, epävarmaa, kehoitamme niitä, jotka haluavat saada lehtemme säännöllisesti, tilaamaan sen mieluummin koko vuodeksi kerrallaan tai ainakin puoleksi vuodeksi. Siten lukija hankkii itselleen takeen lehtensä jokaisen numeron saamisesta.

Kaikki puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto, neuvosto- ja valistustyöntekijät Leningradin alueella ja Karjalassa tilaamaan Kommunistia. Tilaukset jätettävä postilaitokseen ennen kunkin kuun 23 päivää.

Järjestöt, asettakaa asiamiehiä levittämään lehteämme.

Lehden tilauksia ja levitystä koskevissa asioissa on käännyttävä Vk. Kirjan lehtikonttorin puoleen, osoite: Ленинград, Пр. Нахимсона 18.

Kommunistin toimitus.

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 6 (131) KESÄKUUN 23 p. 1934

Taistelu korkean sadon puolesta

NEUVOSTOMAAMME suoritti tämän vuoden kevätkylvöt uusin saavutuksin. Jo kesäkuun 5 p:ään mennessä oli koko Neuvostoliitossa suoritettu kylvöjä 91331 tuh. ha alalla eli 98,3 % koko suunnitelmasta. Sen ohella kollektiivitaloudet olivat mainittuun päivään mennessä täyttäneet kylvösuunnitelmansa koko Neuvostoliiton mitassa 101,8 %:lla. Kesäk. 5 p:nä v. 1930 oli suoritettu kylvöjä 74,0, v. 1931 84,6, v. 1932 82,7 ja v. 1933 83,7 milj. ha, joten siis tämän vuoden kylvömäärä suuresti ylittää edellisten vuosien saavutukset. Myöskin Leningradin alue on suoriutunut kylvötehtävistään hyvin. Kesäk. 5 p:ään mennessä oli täällä kylvösuunnitelma kaikkien sektorien alalla täytetty 101,4 %:lla. Kylvötöiden laatu on yleensä kaikkialla huomattavasti korkeampi kuin edellisinä vuosina. Kaikki tämä on todisteena kollektiivitalousjärjestelmän uudesta loistavasta voitosta.

Kylvöjen nopeasti ja aikanaan suorittaminen on takeena hyvän sadon saamisesta. Mutta taistelu satoisuuden kohottamiseksi ei lakkaa kylvöjen päättyessä, vaikkakin ratkaiseva osa sadon kohottamistoimenpiteistä on suoritettava jo kylvöihin valmistautuessa ja itse kylvöissä. Kylvökauden sadonkohottamistoimenpiteinä m.m. ovat peltojen kunnollinen lannoitus ja muokkaus, kylvöjen ajallaan suorittaminen, lajisiemen, oikea vuoroviljelys ja järkiperäinen kesannon järjestely. Mutta kylvöjen päätyttyäkin on yhä edelleen jatkettava taistelua korkean sadon puolesta. Ensiluokkaisen tärkeitä toimenpiteitä tässä suhteessa ovat kasvavan sadon hoito, vilja- ja vihannesviljelystemme tuholaisten ja rikkaruohojen hävittäminen sekä taistelu kaikkia vaurioita ja sadonhäviöitä vastaan. Ja ennenkaikkea: ajallaan ja korkealaatuisesti suoritettu sadonkorjuu.

Olisi kerrassaan väärin, jos uskottelisimme, että toimenpiteet, mitä meiltä nyt kesäkautena ja erikoisesti sadonkorjuussa ja sadon säilyttämisessä vaaditaan, ovat vähemmän tärkeitä taistelussa korkean sadon puolesta kuin kevätkylvökauden toimenpiteet. Päinvastoin. Juuri nyt meidän on ponnistettava kaikki voimat korkean sadon takaamiseksi. Kollektiivitalouksien lujittaminen vaatii meiltä lähinnä agrotekniikan valtaamista, työn tuottavaisuuden kohottamista, uusiin sosialistisiin työmuotoihin siirtymistä eli korkeaa työkuria. Nämä ovat jatkuvina tehtävinämme. Vastuuntuntoa ja puoluekantaista valppautta vaaditaan näissä jatkuvasti. Onhan esimerkkejä siitä, miten yksistään rikkaruohot ovat tuhonneet rehevänkin sadon siellä, missä aika-

naan suoritetut kitkemistyöt on laiminlyöty, missä ei ole riittävästi huolehdittu kasvavien viljelysmaiden hoidosta. Ja tänäänkin on erikoisesti siitä kysymys. Siksipä on kitkemiskamppailu saatava kaikkialla todella tehokkaaksi. Myös tuhohyönteisten hävittämisen laiminlyömisen kautta on aiheutettu sangen suuria sadon häviöitä. Siitäkin on juuri nyt kysymys: taistelua tuhohyönteisiä ja sadonhäviöitä vastaan on tehostettava.

Bolshevistinen taistelu kasvavan sadon suojelemiseksi on niin suurimerkityksellinen asia, että se tulee asettaa jokaisen maaseutujärjestön, jokaisen kommunistin, nuorisoliittolaisen ja koko neuvostoyhteiskunnallisuuden eteen terävästi ja velvoittavasti. Käytännössä on suoritettava kaikki ne toimenpiteet, mitä sadon suojeleminen ja korkean sadon takaaminen vaativat. Samalla on varustauduttava siihen, että ajallaan korjataan heinä, vilja ja vihannekset ilman häviöitä ja järjestetään todella vastuullisesti korjatun sadon säilytys ja kuljetus.

Kylvöaloihin nähden on alueellamme suunnitelma ylitetty kuten edellä osotimme. Mutta kylvöalojen numerot eivät yksistään ole riittävät osoittamaan maatalouden kehittymistä eivätkä ne yksin anna takeita suuresta sadosta. Työprosessin jokaisessa vaiheessa on taisteltava korkean sadon puolesta, taisteltava sen puolesta, että maataloutemme tuottoisuus jokaista hehtaaria kohti kasvaa. Satoisuuden tulee kohota kaikkiin vilja- ja kasvilajeihin nähden kylvöalan jokaista yksikköä kohden. Vuosi 1933 oli, kuten tov. Stalin XVII puoluekokouksessa satonumerojen valossa niin selvästi osoitti, käänteentekevä vuosi vilja- ja teknillisten kasvien kehityksessä noususuuntaan. Ennenkaikkea viljakasvit ja seuraavana teknilliset kasvit tulevat tästä lähtien lujasti ja varmasti kulkemaan voimakkaaseen nousuun. Viime vuoden kokemus sen osoitti. Epäilemättä tullaan tänä vuonna sama kokemus varmistamaan uusilla esimerkeillä, uusilla saavutuksilla. Mutta ei se itsestään tapahdu. Se vaatii kaikkien voimien jännittämistä XVII puoluekokouksen päätöksien toteuttamiseksi, se vaatii jatkuvaa bolshevistista valppautta sadon suojaamiseksi, se vaatii joka hetki tinkimätöntä ja suunnitelmanmukaista huolenpitoa viljelysten kunnossapitämiseksi sadon valmistusajalla.

Korostaen voimakkaasti kitkemistöiden huolellista suorittamista, korostaen sitä, että erikoisesti Leningradin ja muiden kulutuskeskuksien ympäristöjen vihannesviljelysten ja juurikasvimaiden huolellisella hoitamisella on suuri merkitys teollisuuskeskusten työtätekevien elintarveperustan vahvistamisessa, puolue kutsuu ja kehoittaa kaikkia kommunisteja, kaikkia nuorisoliittolaisia ja puolueettoman aktiivin laajoja joukkoja bolshevistiseen taisteluun näiden kesäkauden mitä tärkeimpien tehtävien puolesta, korkean sadon ja maataloustuotannon kasvun korkeiden tempojen puolesta. Puolueemme on asettanut tehtäväksemme suunnilleen samanlaisen nousun tempon turvaamisen maataloudessa toisen viisivuotisen aikana, kuin on teollisuutemme kasvun tempo.

Huolellisin ja suunnitelmanmukaisinkaan valmistautuminen sadonkorjuutehtäviin ei tällä hetkellä riitä. Meiltä vaaditaan ei vain valmistautumista, vaan täyttä valmeutta. Hetkeäkään hukkaamatta on rynnistettävä sadonkorjuussa. Heinänkorjuu on Leningradin alueella ja monin paikoin muualla täydessä vauhdissa. Ja sen tulisi

olla jo täydessä vauhdissa silläkin, missä sitä nyt kesäkuun loppupuoliskolla vasta alotellaan. Heinänkorjuu on osa sadonkorjuusta, yhtä tärkeä ja välttämätön kuin mikä muu sadonkorjuutehtävä tahansa. Heinänkorjuun merkitystä pitää Leningradin alueella ja Karjalassa korostaa sellaisella voimalla, että se tulee velvoittavan selväksi kollektivistien ja yksityistalonpoikien laajoille joukoille. Rehuperustan lujittamista vaatii karjataloutemme yhtä välttämättömästi kuin metsätyötkin. Piirielimien, kaikkien puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen sekä kyläneuvostojen tulee heinänkorjuurintamalla taistella niin, ettei missään pääse rikollista viivyttelyä ja tärkeimmän korjuuajan ohilaskemista tapahtumaan. Edellisinä vuosina on alueemme useissa piireissä rehupula ollut jatkuvana vieraana. Heinän- ja sadonkorjuuaikana tämä muistettakoon. Aikaisemmat kokemukset velvoittavat bolshevistiseen taisteluun juuri nyt. Ei rehupulaa talvella poisteta — nyt se on tehtävä. On ankarasti lyötävä niitä, jotka "kasvattavat" heinää silloin, kun sitä on iskuvauhdilla niitettävä ja korjattava latoihin. Viime kesänä oli näitä odottelijoita, jotka odottelivat kaikenlaisia pietarien ja paavalien päiviä. Juuri näillä oli keväällä vieraanaan ankara rehupula.

Heinänkorjuukysymys koko laajuudessaan otettuna, huomioituna painorehun valmistus, juurikasvit karjan tarpeiksi y.m.s., on yksi perustakeita karjataloutemme kohottamisessa. Me tiedämme, että karjatalouden asia asetettiin XVII puoluekokouksessa toteuttavaksemme ensivuoroisena tehtävänä. Olemmeko käytännössä tämän ensivuoroisen tehtävän tarmokkaita toteuttajia? Johtajamme tov. Stalin puoluekokouksessa osoitti, miten "karjataloutemme asia on koko puolueen otettava käsiinsä, kaikkien työntekijöittemme niin puolueen jäsenten kuin puolueettomienkin". Sanottava on, että ennenkuin jokaisessa piirissä, jokaisen kyläneuvoston alueella, jokaisessa kollektiivitaloudessa karjanhoidon kohottamisessa paikallinen neuvostoväki voittaa vaikeudet ja kohottaa karjatalouden riittävän korkealle, vaatii se jatkuvasti ja erikoisesti nyt heinänkorjuukamppailun aikana bolshevistista työtä. Heinänkorjuutyöt on suoritettava nopeasti ja jokainen ruohonkorsi on niitettävä ja hyvin säilöön pantava.

Heinänkorjuukamppailun aikana on peltojemme iskureiden näytettävä kuntoisuutensa nopeassa korjuutyössä. Taistelu korkean laadun puolesta on liitettävä vauhdikkaaseen työhön. On huolehdittava siitä, että korjattu heinä tulee hyvää, hyvänä säilyvää. Kysymys painorehun valmistamisesta on asetettava aikoinaan käytännöllisesti toteutettavaksi, — eikä niin kuten muutamin paikoin alueellamme viime vuonna tapahtui, että vasta syyskuulla ryhdyttiin hapuilemaan painorehusäiliöiden täyttämistä. Onhan kokemuskin osoittanut, että painorehulla on arvaamattoman suuri merkitys lypsykarjan tuottoisuuden lisäämisessä. Painorehu merkitsee talvilaidunta karjalle. Tämän jo tuhannet kollektivistit kokemuksen opettamina ymmärtävät. Sen puolesta jo innostuneina puhuvat monen monet karjatalousfarmiemme nais- ja miesiskurit. Mutta siitä huolimatta käytännössä ei taistella riittävällä voimakkuudella runsaan painorehuvaraston puolesta. Edellytyksiä meillä on entisestään suuresti lisätä karjamme talvilaidunta — painorehua. Meidän on se tehtävä ja nyt se on kiireellinen taistelutehtävä. Painorehukuopat ja säiliöt on pantava heti kuntoon siellä,

missä sitä ei vielä ole tehty ja ryhdyttävä painorehua valmistamaan.

Karjataloudesta puheenollen on muistettava myös hevosten merkitys. Hevosten kuntoisuutta kysytään yhtä hyvin kesantopelloilla, sadonkorjuussa kuin syyskynnöissä ja -kylvöissäkin. Hevoset on huolella valmennettava korjuutöitä varten. Heti kevätkylvöjen päätyttyä on heikoille ja alakuntoisille hevosille järjestettävä erikoishoito, taattava hyvä laidun ja kaikinpuolin huolehdittava niistä niin, että myös siltä osalta sadonkorjuutehtävät tulevat taatuksi.

Hevoskannan vahvistamista silmälläpitäen on heinänkorjuuaikana asetettava tähtäin pitemmälle kuin pelkästään hevosten sadonkorjuussa käyttämiseen. Hevosten rehuvarasto on järjestettävä heinän- ja sadonkorjuukamppailun yhteydessä. Sitä vaativat työt kollektiivitalouksissa ja samoin uusien voittojen takaaminen metsätöissä. Kollektiivitalouksien hallintojen ja ennenkaikkea niiden puheenjohtajien vastuulla on tärkein osa kollektivistien vastuuntunnon kohottamisesta niin hyvin karjanhoidossa kuin hevostenkin hoidossa. Itsevirtauksen varassa ajelehtien ei karjanhoitajiksi, tallimiehiksi ja hevosten ajajiksi kunnollisimpia ja tunnollisimpia kollektivisteja saada. Ei saa hetkeksikään unohtaa, mitä puolueemme KK ja Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto päätöksessään viime vuoden helmikuun 10 päivältä määräsivät, että "kaikki yhteiskunnallisesti vieraat ainekset on heti poistettava hevosia hoitamasta". Päätöksessä samalla tallimiehiksi ja hevosten ajajiksi velvoitetaan sijoittamaan koeteltuja ja vilpittömiä kollektivisteja, työssä parhaiten kunnostautuneita neuvostotalouksien työläisiä. Meillä on syytä tähän viitata tässäkin yhteydessä, koska kevätkylvökamppailun aikana Leningradin alueen suomenkielisissä kollektiivitalouksissa paljastui sellaista, että hevoshoito oli kulakkimaisissa käsissä. Ja hevosten tahallista vähentämistä on ollut. Hevosen merkitystä aliarvioidaan jne. Totta on se, että kone-traktoriasemien merkitys on jatkuvasti kohonnut. Ne ovat saaneet uusia koneita ja ovat entisestäänkin kaikinpuolin taistelukykyisempiä. Mutta tämä ei merkitse sitä, että hevosen osuus olisi vähentynyt. Päinvastoin. Tehtävämme kasvavat. Taistelu varakkaan elämän puolesta vaatii yhä enemmän hyviä hevosia. Hevostyövoimalla on sadonkorjuun menestyksellisessä suorittamisessa ja määräaikana päättämisessä aivan ensiluokkaisen tärkeä merkitys. Tässä mielessä: jatkuva huomio hevosiin! Taistelu korkean sadon puolesta vaatii hevosia, jotka ovat ympäri vuoden hyvässä kunnossa. Hevosten kunnon perusedellytyksistä taistellaan nyt heinä- ja sadonkorjuutehtävissä.

Mutta nämä toimenpiteet eivät vielä ratkaise, ellei työnteossa samalla järjestetä kaikkea käytettävissä olevaa ihmistyövoimaa suunnitelmallisesti ja tuottoisasti. Puolueemme on jatkuvasti korostanut vakinaisten tuotannollisten prikaatien merkitystä. Ratkaisevina renkaina ovat ne sadonkorjuukautenakin. Kevätkylvöjen yhteydessä kollektiivitalouksiemme monet tuotantoprikaatit osoittivat hyvin kuntoisuutensa. Siellä, missä prikaati oli oikein valittu ja oikein sijoitettu tehtäviinsä, missä prikaatien sisällä vallitsi suunnitelmallinen työnjärjestely ja jatkuva tehtävien toteuttamisen tarkastus ja missä toteutettiin iskuruutta ja sosialistista kilpailua, siellä olivat tuloksetkin hyvät. Ja päinvastoin: siellä. missä prikaatit olivat vain muodollisesti olemassa, missä ei

oltu siirrytty sosialistisiin työmuotoihin, missä toteutettiin yhä tuota vanhaa "kunhan tuppi heiluu"-lorvailemista, siellä ei ollut muuta merkittävää kuin jälellejääneisyys, häpeällinen laahustelu ja paikallaan polkeminen.

Tuotantoprikaateissa on puolue- ja nuorisoliittolaisvoimien oikealla sijoittelulla ja joukkotyöllä, seinälehtien jatkuvalla ilmestymisellä ja painettujen lehtien jatkuvalla hyväksikäytöllä valtava merkitys. Lukemattomat kokemukset sen vahvistavat. Esim. kollektiivitalous *Salo* Kuivaisten piirin Miikkulaisissa on yksi syrjäisempiä ja verrattain karuja maita viljelevä kollektiivitalous. Mutta tässä kollektiivitaloudessa nuorisoliittolaiset, joista erikoisesti on mainittava kolme äskettäin nuorisoliittoon liittynyttä, toverit Juho Kouhia, Heikki Vaskelainen ja Mikko Ollikainen, suorittivat työnsä niin, että he käytännöllisen esimerkkinsä kautta vetivät koko talouden parhaimmiston bolshevistiseen rynnäkköön. Heillä ilmestyi seinälehti prikaatilehtenä joka toinen päivä. Lehti taisteli työkurin puolesta, se selvitti parhaimmat työkokemukset ja näin saatiin voitokas rynnäkkö prikaatissa ja koko taloudessa. Pieni kollektiivitalous kykeni näyttämään esimerkkiä monille paljon edullisemmissa olosuhteissa työskenteleville kollektiivitalouksille. Myöskin kollektiivitalous *Rajan raataja* Miikkulaisissa kohotti prikaatien hyvän järjestelyn, prikaatien tunnollisuuden, prikaatilehtien, päivällistunneilla prikaateissa pidettyjen poliittisten keskustelujen, prikaatien välisen sosialistisen kilpailun ja iskuruuden kautta työn tuottavaisuuden niin korkealle, että tämä suuri kollektiivitalous, jolla on laajat tehtävät, raportteerasi Kuivaisten piirissä ensimmäisenä kylvöjen suorittamisesta. Talous pääsi kevätkylvövoittonsa kautta muun ohella uuden kuorma-auton omistajaksi — puhumattakaan siitä, että talouden monet parhaimmat iskurit saivat arvokkaita palkinnoita ja nämä voitot suuresti edistivät sen bolshevistiseksi muodostumista sekä jäsenten kohoamista varakkaaseen, kulttuuriseen elämään.

Nämä esimerkit osoittavat, että sadonkorjuuseen käydessä meillä on prikaatien taistelukunnon tarkastuksessa huomioitava myös joukkotyömuodot ja työkurin kohottamisen perustakeet. Työ on järjestettävä prikaateissa sillä tavalla, että kollektiivitalouksien jokainen prikaati ja jokainen yksilö eri prikaateissa taistelee parhaimman paikan saavuttamiseksi. Miikkulaisista mainitsemamme esimerkit eivät ole ainoat hyvät esimerkit. Samanlaisia on monia Kuivaisten, Esikaupunki-, Krasnogvardeiskin y.m. piireissä. Mutta jälellejääneisyyttä on myös niin paljon, että useat piirit ovat joutuneet joko mustalle taululle tai mustantaulun kandidaateiksi. Tällainen ei saa sadonkorjuussa uusiintua. Ei saa olla ainoatakaan mustantaulun piiriä, ei ainoatakaan mustantaulun kyläneuvostoaluetta. Pyrkimys punaiselle taululle kannustakoon kollektivisteja kaikkialla sitkeään taisteluun uusien voittojen puolesta.

Erittäin suurimerkityksellinen on naisten työn järjestäminen. Tov. Stalin osoitti jo kollektivisti-iskurien ensimmäisessä yleisliittolaisessa edustajakokouksessa naisten olevan suurena voimana kollektiivitalouksissa. Johtajamme sanan on käytäntö kaikkialla vahvistanut. Tov. Stalin XVII puoluekokouksessa osoitti, että naisia on kollektiivitalouksien puheenjohtajina noin 6.000, kollektiivitalouksien hallintojen jäseninä yli 60.000, prikatiireina 28.000, rengasorganisaat-

toreina 100.000, kollektiivitalouksien tavarafarmien hoitajina 9.000 ja traktoristeina 7.000. Nämä luvut osoittavat, miten suurimerkityksellinen voima maataloutemme sosialistisessa sektorissa naiset ovat. Tämä voima on vain käytettävä täydelleen oikein yhteisen taistelutehtävämme hyväksi. Lähinnä on taisteltava yhteisruokalain ja lastenseimien hyvän kunnon puolesta, tehtävä ne kulttuurisiksi laitoksiksi, että jokainen kollektivistinainen mielihyvin hylkää omat keittopuuhansa ja vakain mielin vie lapsensa lastenseimeen. Tällä tavalla vapautuu paljon uutterain naisten tuottoisia työkäsiä sadonkorjuutehtäviin, tuotannolliseen työhön pelloillamme ja vihannesviljelyksillämme.

Tämän vuoden sadonkorjuukamppailu on suurimerkityksellinen kollektiivitalouksiemme lujittamiseksi. Tämän vuoden kevätkylvöjen erikoismerkitys ilmenee kollektiivitalouksien jäsenjoukkojen korkeassa järjestyneisyydessä. Työvauhtiin osattiin liittää taistelu korkean laadun puolesta. Tämä opetus on otettava varteen sadonkorjuussa ja sen aikana tulee vieläkin terävämmin liittää korkeavauhtiseen voittojen rynnäkköön taistelu korkean laadun puolesta, joka osaltaan on taistelua alueemme tuottavaksi muuttamiseksi.

Erikoinen huomio on sadonkorjuukamppailussa kiinnitettävä yksityistalonpoikaistoon. Kevätkylvökamppailu antoi jo paljon myönteistä tässäkin. Eturivin kollektiivitalouksien sankarillinen, voimaperäinen työ pelloilla ei voinut olla vaikuttamatta yksityisten työtätekevien talonpoikain suhteeseen kollektiivitalouksiin. Keväällä peltotöiden ensimmäisinä päivinä oli jo paljon tapauksia, jolloin yksityiset talonpojat tulivat kyntämään kollektivistien kanssa yhtä vakoa. Keskeytymätön kollektiivisuuden kasvu näkyi enemmistöissä piireistä koko kevään ajan. Epätäydellisten tietojen mukaan vuoden alusta lähtien kesäkuun alkuun mennessä liittyi kollektiivitalouksiin yli 47.000 yksityistaloutta. Kesäkuun alkupuolella käsitti Leningradin alueella kollektiivitalouksien sektori 64,5 % koko talonpoikaistalouksien lukumäärästä, vastoin 54,2 % tämän vuoden tammikuun 1 päivänä.

Tämä on saavutus, jota on vahvistettava uusilla voitoilla. Taistelua kollektivisoinnin täydelleen toteuttamiseksi on sadonkorjuutehtävien aikana tarmokkaasti jatkettava.

Taistelu korkean sadon puolesta, taistelu sadon ja satotuloksien suojaamiseksi, taistelu häviöitä vastaan, kaikki korjuu-, kuljetus- ja säilytystehtävät on suoritettava niin, että tällä turvataan maamme koko kansantalouden lujittuminen. Vuoden 1934 sato tulee olemaan valtava voimavarasto neuvostomaamme käsissä. Tehkäämme jokainen kohdaltamme kaikkemme sen vahvistamiseksi. Maanpuolustusta silmälläpitäen on sadonkorjuukamppailulla suuri merkitys, tämä on itsestään selvää. Olkaamme tietoisia siitä, että maamme rajojen ulkopuolellakin katsotaan meihin ja meidän taistelutehtäviemme menestymiseen suurella mielenkiinnolla. Miljoonat työtätekevät ihailevat voittojamme. Riistäjät ja toisen työn rosvoojat ovat kiukuissaan niistä. Sosialistisen maamme voittokulku, uudet tuotannolliset voittomme lisäävät kriisin kourissa olevan kapitalisti-imperialistisen maailman ja niiden lakeijain kiukkua. Mutta me jatkamme taisteluamme uusien voittojen puolesta ja huolehdimme siitä, että sadonkorjuumme muodostuu yhdeksi ratkaisevaksi tekijäksi toisen viisivuotissuunnitelman voittoja luotaessa.

Sadonkorjuukamppailussa on toteutettava lujaa puoluekantaisuutta ja bolshevistista valppautta. On iskettävä maahan kaikki kulakkimaiset pyrkimykset. Opportunismin esiintymät on asetettava bolshevistisen joukkotaistelun tulen alle. Yksi opportunismin ja kulakkimaisuuden ilmiö on hankintatehtävien merkityksen aliarvioiminen. Jokaisen kollektivistin on oltava selvillä siitä, että valtiolle tulevan osuuden luovutus pitää suorittaa viivytyksittä. Heinänkorjuukautena on tämä muistettava heinän luovutukseen nähden ja sama aikanaan viljan- ja vihannesten luovutukseen nähden. Pieninkin viivyttely luovutustehtävissä merkitsee sosialistisen rakennustyömme suunnitelmallisen menestyksen häiritsemistä ja yritystä maamme puolustuskuntoisuuden heikentämiseksi. Sellaista ei voida sallia. Tässäkin suhteessa on puolue-, nuorisoliitto- ja neuvostojärjestöjen käytännöllinen luokkavalpaus korkealla pidettävä.

Heinänkorjuu on jo menollaan. Kaikkialla on bolshevistisesti rynnistettävä korkealaatuisen sadonkorjuun, korjatun sadon huolellisen säilyttämisen ja nopean kuljettamisen puolesta, hankintatehtäväin bolshevistisella täsmällisyydellä täyttämisen puolesta ja sadonkorjuukamppailun yhteydessä tapahtuvan uuden maatalousveron ja maaseutuväestön itseverotuksen tarkan toteuttamisen puolesta. Näiden tehtävien voitokkaalla toteuttamisella on ratkaiseva merkitys maataloutemme valtavan nousun edelleen kohottamiselle.

Joka hetki on pidettävä mielissä johtajamme tov. Stalinin asettama tunnus kollektiivitalouksien muuttamisesta bolshevistisiksi ja kollektivistien kohottamisesta varakkaiksi ja kulttuurisiksi, kollektiivitalouksiemme peltojen uutteriksi työntekijöiksi. Jokainen lisätty satosentneri kollektiivitaloudessa, jokainen lisäsaavutus korkean sadon suhteen merkitsee askelta kollektivistien kohottamiseksi varakkaaseen elämään. Jokainen uusi askel eteenpäin merkitsee köyhyyden ja jälellejääneisyyden häviämistä maaseudultamme, neuvostomaamme ja sen puolustuskuntoisuuden tehostumista. Bolshevistiseen työhön sadonkorjuurintamalla. Parhaimmista saavutuksista tuloksellisesti kilpaillen näytettäköön kuntoisuuttamme XVII puoluekokouksen päätöksien toteuttamisessa.

Puoluetyön uudelleenjärjestelyn tuloksista Karjalan metsätyömailla

Kirjoittanut
A. HIRVONEN

SUORITETUN yleisen puoluepuhdistuksen yhteydessä kommunistien lukumäärä Karjalan metsätyömailla v. 1933/34 hakkuusesongin aikana laski 400—500 hengellä. Tämä asetti erikoisen kärkevästi kysymyksen puoluetyön asianvaatimasta laadullisesta kohottamisesta ja erikoisesti *kunkin kommunistin vastuunalaisuudesta hänelle uskottuun työhön nähden.*

Puoluepuhdistuksen ja sen yhteydessä tapahtuneen puoluetyön huomattavan laadullisen paranemisen

tulokseksi on laskettava, että *viime vuoden IV neljänneksen metsänhakkuutehtävän Karjala suoritti huomattavasti ylittäen* sekä huomattavasti paremmilla laadullisilla osoittimilla kuin aikaisempina vuosina. Kollektiivitalouksien puoluesolujen työstä oli tuloksena, että paikallisen työvoiman siirtyminen metsään tapahtui nyt paljoa aikaisemmin ja oli järjestyneempää ja täydellisempää kuin aikaisempina vuosina. Samoin työvoiman käyttö itse metsässä oli tiivistetympää, joutoilu (rokulit) oli supistettu mahdollisimman vähiin.

Tähän työvoiman siirtymistä koskevaan muutokseen eivät metsänhakkuuta suorittavat talousjärjestöt ja niissä olevat kommunistit olleet valmistautuneet. Jos he aikaisempina vuosina saivat *odottaa* työläisiä parakit valmiina, hakkuupalstat merkittyinä ja muona metsään varattuna, niin syksyllä v. 1933 tapahtui päinvastoin. Talousjärjestöissä käsitettiin puheet metsätöiden alkamisesta lokak. 1 p:nä tavanmukaiseksi tyhjäksi sanahelinäksi. Talousjärjestöt eivät huomioineet kasvanutta työtätekevien yhteiskunnallis-poliittista aktiivisuutta, ne eivät huomioineet kommunistien vastuunalaisuuden tunnon kasvamista, ja siksi ne tulivatkin täydellisesti yllätetyiksi. Seurauksena oli, että Tunkuan piirissä täytyi metsätöiden virallinen alkaminen ja kollektivistien siirtäminen metsään siirtää lokak. 15 p:ään. Samaa tapahtui osittain kaikissa piireissä — yksityiset punktit eivät kyenneet ottamaan vastaan niille tulevaa työvoimaa. Jatkuvasti koko neljänneksen aikana oli apu- ja metsätöiden valmistelutöissä (parakkien kuntoonsaattaminen, teiden teko, hakkuupalstojen merkkaus y.m.s.), jotka tavallisesti suoritetaan valmiiksi kesällä, 20—25 % työvoimasta.

Tästä huolimatta tuli v. 1933 IV neljänneksen hakkuutehtävä täytetyksi koko Karjalassa seuraavasti (tuhansissa kiintokuutiometreissä):

	Suunnitelma	Suoritettiin IVnelj. ajalla	%:ssa
Hakkuussa	1630,4	2134,6	130,9
Ajossa	1556,4	1393,2	89,5

Tätä saavutusta voidaan pitää välittömänä tuloksena puolue-joukkotyön laadullisesta paranemisesta metsässä ja kollektiivitalouksissa puoluepuhdistuksen jälkeen.

Mutta nämä tulokset eivät osoittautuneet pysyväisiksi. Tapahtui niin, että tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen alussa metsätyötempot eivät kasvaneet, vaan laskivat. Se oli seurauksena siitä, että puoluepuhdistuksen kohottamaa poliittisen aktiivisuuden puuskaa ja vastuunalaisuuden tunnon lujenemista ei välittömästi seurannut puoluetyön uudelleenjärjestely. Se oli seurauksena siitä, että metsässä olevat kommunistit eivät ymmärtäneet, että:

"Voitto ei tule koskaan itsestään — se tavallisesti saavutetaan suurella vaivalla. Sen jälkeen kun on annettu kysymyksen oikea ratkaisu, asian menestys riippuu organisatiotyöstä, taistelun järjestämisestä puoluelinjan toteuttamiseksi, ihmisten oikeasta valinnasta, johtavien elinten päätösten toimeenpanon tarkastamisesta. Ilman tätä puolueen oikea linja ja oikeat päätökset ovat vaarassa kärsiä vakavan vahingon. Sitäkin enemmän: sen jälkeen kun on annettu oikea poliittinen linja, ratkaisee organisatiotyö kaiken, myöskin itse poliittisen linjan kohtalon — sen toteuttamisen tai sen epäonnistumisen." (*Stalin* — XVII puoluekokous.)

Aikaisemmin saavutetut voitot synnyttivät suuressa osassa metsäs-

sä olevia kommunisteja ja osassa piirikomiteoitakin sellaisen käsityksen, että vaikeudet ovat sivuutetut, että, kun puolue on puhdistettu, puolueen jäsenten tietoisuustaso on sen tuloksena nyt niin korkea, että kaikki tulee tapahtumaan itsestään. Mitäpä enää huolehtia, taistella, mobilisoida, kun kerran voidaan päästä vähemmälläkin! Tällaiset bolshevismille vieraat vaistonvaraisuuskäsitteet saivat huomattavan jalansijan Karjalan metsätöiden alalla työskentelevien kommunistien keskuudessa kuluvan vuoden I neljänneksen alussa.

Tulokset olivat myöskin sen mukaiset.

NKP(b):n Karjalan aluekomitean toimenpiteiden ja Karjalan XII puoluekonferenssin sekä XVII puoluekokouksen teesien ja päätösten käsittelyn yhteydessä tapahtuu Karjalan metsätöissä *puoluetyön tosiasiallinen uudelleen järjestely.* Ryhdytään toimenpiteisiin kommunistien paremman sijoittelun aikaansaamiseksi, tehtävien täsmällisemmin määrittelemiseksi, tehtävien suorituksen tarkkailun parantamiseksi ja kommunistien vaikutuksen lisäämiseksi metsässä, erikoisesti tuotannossa.

Tästä oli tuloksena, että kommunistien lukumäärä metsässä kasvoi 1273 hengestä neljänneksen alussa 1460 henkeen helmik. 15 päivään mennessä. Tuotannossa olevien kommunistien lukumäärä kasvoi samaan aikaan 532 hengestä 693 henkeen. Taistelu kommunistisen vaikutuksen lisäämiseksi metsässä, kommunistien sijoittelusta jatkui Karjalan metsissä aina ajokelin loppuun asti. Jos esim. Petrovskin piirissä helmikuussa oli metsässä 99 kommunistia (kontrollitehtävä 100), niin maaliskuussa oli kommunistien luku jo 130.

Kommunistien sijoittelussa pyrittiin tekemään mahdollisimman laajalti taatuksi kommunistien vaikutus tuotannollisissa brigaadeissa, sijoittamalla niihin johtokykyisiä metsätöitä tuntevia kommunisteja. Tässä saavutettiin huomattavia tuloksia. Voimakkainta oli kommunistien vaikutus Amerikasta ja Kanadasta värvättyjen vakituisten kaaderien ja paikallisen väestön keskuudessa, eräissä tapauksissa 80—85 % brigadeista, ja heikointa Karjalan ulkopuolelta värvätyn sesonkityövoiman keskuudessa. Tämä tuntuu näiden työvoimaryhmien yhteiskunta-poliittisessa elämässä ja erikoisesti työn tuottavaisuudessa. Kaikkia saavutuksia ei voida selittää yksinomaan ammattitaidosta ja työtottumuksista johtuviksi. Miksi *Kavrukov,* Keski-Venäjältä värvätty työläinen, joka oli metsätöissä täysin ammattitaidoton, hankki muutaman viikon ajalla täydellisen ammattitaidon ja *kehitti oman, koko Neuvostoliitossa tunnetuksi tulleen "Kavrukovin ajojärjestelmän",* päästen ajossa Karjalassa aikaisemmin tuntemattomiin saavutuksiin? Siksi ja vain siksi, että Kavrukovin brigadiin kiinnitettiin ensimmäisestä päivästä sen Karjalaan saapumisen jälkeen paikallisen puoluejärjestön taholta suurta huomiota. Puoluejärjestö kiinnitti brigadiin metsätöitä tuntevan kommunistin puoluejoukkotyön järjestäjäksi.

Petrovskin piirin Pyhäniemen punktilla Karjalan ulkopuolelta värvättyjen työläisten brigadi viime talvena hakkasi jatkuvasti vain 3,5 kkm päivässä. Brigadiin komennettiin puoluejoukkotyön järjestäjäksi metsätöitä tunteva kommunisti *Ananjev.* Seurauksena oli, että työn tuottavaisuus kohosi hakkuussa 12 kkm ja ajossa 15 kkm päivässä, mikä on kunnioitettava saavutus mille tahansa karjalaiselle metsätyöbrigadille.

Karjalan metsätyömailta voi esittää satoja tällaisia esimerkkejä siitä, kuinka ammattitaitoa omaamattomat metsätyöläisbrigadit oikein järjestetyn puoluejoukkotyön avulla kohottavat työn tuottavaisuutta kak-

sin-kolminkertaisesti. Seuraavat esimerkit osoittavat, että puoluejoukkotyöllä on suuri merkitys myöskin paikallisen työvoiman ja korkeasti ammattitaitoisten ulkomailta värvättyjen työläisten keskuudessa.

Hattusen brigadi, puoluejärjestäjä *Viitala* (Petrovskin piiristä) hakkasi neljänneksen alussa 6 kkm ja ajoi 5,5 kkm. Uudelleen järjestelyn jälkeen kohosi brigadin työn tuottavaisuus hakkuussa 7,5 ja ajossa 9 kkm:iin 3,5—4 km matkalla.

Keikinin brigadi hakkasi aikaisemmin 6 kkm ja ajoi 7,5 kkm. Brigadiin komennettiin puoluejärjestäjäksi kommunisti *Maksimov*. Työn tuottavaisuus kohosi hakkuussa 11 kkm ja ajossa 10,5 kkm 2,5 km matkalla.

Nuorisoliittolaistytön Feodosa *Mastisen* brigadi kohotti uudelleen järjestelyn jälkeen työn tuottavaisuuden hakkuussa 13 kkm ja ajossa 20,2 kkm. Brigadi tuli sijoitetuksi Karjalan metsätyöiskurien punaiselle taululle.

Veljeskompuolueen jäsenen *Ponseenin* ketjubrigadi, 13 henkeä ja 3 hevosta, hakkasi 55—100 kkm päivässä ajaen ne samalla rantaan. Ajomatka oli 0,5—2 km.

Ukkosen ajobrigadi — 7 miestä ja 5 hevosta — ajoi 1—2 km matkalla päivittäin yli 140 kkm eli 28 kkm hevosta kohden tai 20 kkm kutakin brigadissa olevaa miestä kohden.

Kaikki nämä saavutukset ovat tuloksia puoluejärjestäjien konkreettisesta ohjaustoiminnasta, asetetun tehtävän suorittamisen jokapäiväisestä tarkkailusta, taistelun järjestämisestä asetetun tuotantotehtävän toteuttamisen puolesta.

Näiden myönteisten esimerkkien rinnalla voidaan esittää kymmeniä esimerkkejä, jotka osoittavat, että missä puoluetyö oli vastuutonta, missä rehoittivat itsevirtaukselliset mielialat, siellä jäi jälkeen myös työn tuottavaisuus, siellä jäivät suunnitelmat täyttämättä.

Esim. Vuonisten metsätyöpunktin puoluejärjestäjä ei käynyt koko talven aikana eräissä metsätyöparakeissa, ei edes puoluetyön uudelleen järjestelyn jälkeen. Seurauksena oli: "että nuorisoliittolaiset tekivät neljäkin kertaa tulet työpäivän ajalla."

"Useat kommunistit eivät täyttäneet päivätehtäviä hakkuussa ja ajossa, jääden useasti työn tuottavaisuudessa jälelle naisbrigadeistakin," (NKP(b):n Uhtuan piirikomitean aineistosta).

Naisten osallistumisella metsätöihin Karjalassa on hyvin suuri merkitys. Karjalan naiset omaavat suuren tottumuksen metsätöissä — välittömästi tuotannossa. Useissa tapauksissa, kuten jo edellä olemme esittäneet, naiset sivuuttavat työn tuottavaisuudessa jopa parhaimpiakin miesten brigadeja. NKP(b):n Karjalan aluekomitea on aina kiinnittänyt suurta huomiota naistyövoiman mahdollisimman laajaan käyttämiseen metsätöissä, ja naisten vapauttamiseksi kotitehtävistä, tarpeellisten yhteiskunnallisten laitosten järjestelyyn (seimet, lasten kentät). Näistä toimenpiteistä on tuloksena naisten yhteiskunnallisen aktiivisuuden huomattava kohoaminen. Esim. Petrovskin piirissä oli 1828 metsässä työskentelevästä työläisestä naisia 419 eli 22,9 %, niistä tuotannossa (hakkuussa ja ajossa) 282 eli 67,3 % Iskuruus ja sosialistiseen kilpailuun osallistuminen oli luetteloitu 12 punktista vain viidellä. Näillä punkteilla oli I neljänneksen ajalla naisiskureita 105, sosialistiseen kilpailuun osallistui 152 ja palkittuja oli 48.

Karjalan metsätöissä on mitä parhaimmat mahdollisuudet laajalle, syvälliselle ja voimaperäiselle poliittiselle ja kulttuuriselle joukkotyölle. Metsätyöparakki tai parakkiryhmän punanurkka ovat luonnollisia kokoontumispaikkoja, joihin tuhannet metsässä työskentelevät työläiset

mielellään kokoontuvat puhteita viettämään.

Parempia ehtoja poliittiselle joukkotyölle ei voida vaatia — tarvitaan vain halua ja tarmoa järjestää tämä työ oikein.

Siitä, että tällä työalalla voidaan saada aikaan suoranaisia ihmeitä, on todistuksena Oso-järjestöjen toimesta viime talvena metsätyömaille järjestetty sotilasvalmennustoiminta. Sadat reippaat Oso-pojat päättivät viime talvikauden aikana, keskeyttämättä osallistumistaan tuotantoon, sotilaallisen ennakkovalmennuskurssin, antaen sen ohella oikeita tosi näytteitä korkeasta työn tuottavaisuudesta hakkuussa ja ajossa — heidän työnsä tuottavaisuus oli usein 1—2 kkm korkeampi kuin toisten punktien ja brigadien samassa piirissä.

Kuitenkaan ei vielä osata käyttää hyväksi läheskään kaikkia mahdollisuuksia, joskaan ei saa aliarvioida sitä työtä, jota jo on suoritettu. Esim. viime talvena toimi metsätyömailla 371 politkoulua, joissa oli opiskelemassa 6426 henkeä eli 17,7 % kaikista metsätyöläisistä. Ei ainoallakaan Leningradin tehtaalla ole esitettävänään korkeampaa työläisten politopiskeluun osallistumisen määrää. Mutta suurena heikkoutena on politopiskelun laadun alhaisuus ja jälellejääneisyys. Esim. Petrovskin piirissä päätti 407 opiskelijasta koulun 344 seuraavilla tuloksilla:

Arvio	NKP (b):n jäsen	NKP (b):n kandid.	Nuorisoliittolaisia	Myötämielisiä	Puolueettomia	Yhteensä
Hyvin	12	9	15	1	12	49
Tyydyttävästi	6	28	43	5	66	148
Heikosti . . .	4	11	51	7	76	147
Yhteensä . .	22	48	109	13	152	344

Heikosti ohjelman omaksuneiden lukumäärä on liian korkea, varsinkin nuorisoliittolaisten ja myötämielisten keskuudessa. Todisteena kasvavasta poliittisesta aktiivisuudesta on merkittävä puolueettomien runsas osallistuminen opiskeluun: yli puolet opiskelijain lukumäärästä.

Metsäiskurien taistelun rinnalla esiintyi metsätyömailla jatkuvasti kulakkisabotaasia sen eri muodoissa. Siitä voitaisiin luetella monia esimerkkejä. Samalla on huomioitava, etteivät kaikki puoluejärjestöt riittävän valppaasti seuranneet ja paljastaneet näitä ilmiöitä, eivät reageeranneet niihin sillä luokkavalppaudella kuin mitä puoluejärjestöiltä vaaditaan. Aliarvioitiin yhteiskunnallista selostustoimintaa tässä suhteessa. Useimmiten turvauduttiin vain pelkkiin hallinnollisiin ojennuskeinoihin, joilla kuitenkaan ei voida yksistään taata tarpeellisia tuloksia.

Esimerkkinä kulakkien sabotaasista kerrottakoon seuraavat tapaukset.

Tsorangan metsätyöpunktilla ent. nuorisoliittolainen *Tarasov* juopotteli, joutoili, ja agiteerasi metsätöitä vastaan.

Kurasalmen punktilla *Gavrilov* ja entisen kauppiaan tytär *Mironova* agiteerasivat metsätöistä poisjäämisen puolesta uskonnollisena juhlapäivänä.

Lintujärven punktilla ent. Kronstadtin kapinaan osallistuja *Domentjev* jatkuvasti saboteerasi työskentelyä metsässä, lähti töihin 1—2 tuntia myöhemmin kuin toiset, juopotteli, joutoili ja juovuspäissään ajoi kollektiivitalouden hevosella koko yön, niin että hevonen joutui sen vuorokauden aikana tekemään yli 100 km matkan. Tuomittiin tuosta teosta ja erotettiin kollektiivitaloudesta.

Tämä kulakkien järjestämä salakähmäinen metsätöitä vastaan suunnattu kamppailu esiintyy mitä erilaisimmissa muodoissa. Tuon kamppailun esiintymismuotoja vastaan ei ole mitään yleisiä reseptejä. Ne on

kyettävä paljastamaan omaan ja joukkojen tietoisuuteen nojautumalla, jatkuvan opiskelun ja poliittisen tietoisuuden kohottamisen avulla.

NKP(b):n Leningradin aluekomitea sanoo päätöksessään Karjalan aluekomitean selostuksen johdosta, että *Karjalan kommunistien on järjestettävä työnsä siten, että metsätyötehtävät tulevat ehdottomasti täytetyiksi.* Karjalalla on tähän kaikki edellytykset — on vain osattava järjestää taistelu näiden tehtävien suorittamisen puolesta. On järjestettävä asetettujen tehtävien toimeenpanon tarkastus.

"Voidaan varmuudella sanoa, että yhdeksän kymmenesosaa meidän aukoistamme ja repeämistämme on selitettävissä oikein järjestetyn toimeenpanon tarkastuksen puuttumisella" (Stalin). Tämä on aivan kuin Karjalan metsätöistä sanottu. Parhaimpina todisteina siitä ovat etumaisten metsätyöbrigadien saavutukset joka päivä tapahtuvine asetettujen tehtävien tarkkailuineen ja tuotannollisine neuvotteluineen. Ensi vuonna ei saa jäädä tilaa itsevirtauksellisille mielialoille ja jälellejääneisyydelle.

NKP(b):n Karjalan aluekomitea on nyt lopullisesti vahvistanut tämän vuoden III ja IV neljänneksen hakkuu- ja ajotehtävät suuremmiksi kuin mitä olivat viime vuonna vastaavalla ajalla tosiasiallisesti hakatut puutavaramäärät. Lisäys tekee yksistään IV neljänneksen ajalla, verrattuna viime vuonna tosiasiallisesti hakattuun puutavaramäärään, hakkuussa 1028 tuh. kkm. ja ajossa 784 tuh. kkm.

Asetettu tehtävä on taistelutehtävä, joka on ehdottomasti suoritettava. On rehellisesti tunnustettava, että sen suoritus ei ole helppoa. Mutta on muistettava, että ei ole linnoitusta, jota bolshevikit eivät voisi valloittaa.

Poistamalla käytännöllisessä puoluejoukkotyössä aikaisemmin tehdyt virheet, perusteellisesti järjestämällä työn uudelleen ja voimistuttamalla luokkavalppautta Karjalan puoluejärjestö selviytyy tästä tehtävästä kunnialla. Edellytykset siihen ovat olemassa.

NKP(b):n aluekomitean johdolla, koko järjestön yhteistoiminnalla, metsätyöiskurien tukemana taisteluun asetetun tehtävän toteuttamisen puolesta. Taisteluun vihreän kullan puolesta.

Karjalan tärkeimmän taloudellispoliittisen tehtävän täydellisesti ja aikanaan suoritus on paras tae Karjalan kollektiivitalouksien bolshevisoinnista ja Karjalan kollektivistien kohoamisesta varakkaaseen elämään.

Oikein järjestetyllä puoluetyöllä takaamme metsätöille Karjalassa bolshevistiset tempot.

XVII puoluekokous ja tehtävämme neuvostojen työn uudestijärjestelyssä

Kirjoittanut
A. S. JENUKIDZE.

I.

NEUVOSTOVALLAN olemassaolon vuosina me olemme jo useampaan kertaan uudestijärjestäneet neuvostojen työtä. Ja tavallisemmin ei tämä uudestijärjestely ole merkinnyt niin paljon muutoksia valtiokoneiston rakenteeseen, — vaikka ei sekään ole syrjään jäänyt, — kuin itsensä työn luonteen, metoodien ja koko työtyylin muuttamista.

Esimerkiksi NEPPiin siirryttäessä me uudestijärjestimme neuvostojen työtä niissä merkeissä, että suunnattiin niiden huomio taloudellisiin kysymyksiin, entisestään tiivistettiin maaseudun köyhiä ja batrakkijoukkoja neuvostojen tukena maaseudulla, sekä lujitettiin työväenluokan liittoa keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa, tarkoituksella käydä yhteisrintamassa hyökkäykseen sodan aiheuttamaa rappiotilaa vastaan kansantalouden kaikilla aloilla. Tuolla kaudella neuvostojen tuli järjestää työkilpailu laajaksi joukkoliikkeeksi ja siinä erikoisestikin kehittää lauantaitalkoita, joihin puolueemme IX edustajakokous kiinnitti suurta huomiota.

Neuvostojen tehtävänä oli, uudestijärjestäen työmetoodinsa, joita oli sovellutettu sotakommunismin kaudella, mahdollisimman täydellisesti ja tarkoin toteuttaa käytännössä nämä puolueen päätökset.

Vuonna 1924—1925, jolloin me olimme jo pääpiirtein jälleenrakentaneet teollisuuden ja maatalouden, sekä kasanneet välttämättömät varat ja mahdollisuudet taloutemme uudestarakentamiseksi, neuvostojen eteen asettui tehtäväksi likvidoida maaseudulta sotakommunismin jätteet, jotka estivät liittomme edelleen lujittamista keskivarakkaan kanssa. Tuolla kaudella neuvostojen työn uudestijärjestely, joka tunnettiin «neuvostojen työn elävöittämisen» nimellä, tarkoitti:

a) talonpoikaiston keskivarakkaiden joukkojen ja yleensäkin puolueettomien työtätekevien joukkojen entistä laajempaa osallistuttamista neuvostojen käytännölliseen työhön;

b) aineellisen perustan luomista neuvostoille, ottamalla volostineuvostoissa käytäntöön budjetit ja valmistelemalla niiden käytäntöön ottamista myöskin kyläneuvostoissa;

c) vallankumouksellisen laillisuuden lujittamista;

d) köyhien ja keskivarakkaiden välisen blokin lujittamista kulakistoa vastaan, tarkoituksella eristää se joukoista.

Täten elävöittäen työtään neuvostot kävivät entistä kiinteämmin käytännöllisesti toteuttamaan koko kansantalouden uudestijärjestelyä sosialistisilla perustoilla.

Vuosina 1928—1929, siirryttäessä laajennettuun sosialistiseen hyökkäykseen koko rintamalla ja toteuttamaan kansantalouden kehityksen ensimmäistä viisivuotissuunnitelmaa, neuvostojen eteen asetettiin tehtäviksi:

a) sosialistista kilpailua ja iskuruutta kehittämällä mobilisoida työtätekevät joukot taisteluun ensimmäisen viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi;

b) puhdistaa neuvostot sellaisista aineksista, jotka jarruttivat taistelua puolueen päälinjan käytännössä toteuttamisen puolesta;

c) vetää neuvostoihin entistä laajemmin mukaan köyhälistöä ja keskivarakkaan talonpoikaiston etummaisia aineksia;

d) toteuttaa NKP(b(:n XVI puoluekonferenssin päätökset siitä, että on lujitettava smyitshkan uusia muotoja ja huojennettava keskivarakkaiden verotusta, entistä enemmän tiivistettävä köyhälistöä, sekä siitä, että on kaikin keinoin kehitettävä neuvostojen työtä maatalouden kollektivisoimisen edistämiseksi.

Taistelu vuonna 1930 kokoontuneen XVI puoluekokouksen tekemien päätösten realisoimiseksi vaati neuvostojen työtä jälleen uusittavaksi tunnuksilla, että on:

a) täytettävä viisivuotissuunnitelma 4:ssä vuodessa ;

b) toteutettava käytännössä tunnuslause kulakiston luokkana likvidoimisesta täyskollektivisoinnin pohjalla;

c) syvennettävä bolshevistista hyökkäystä ja päättävästi taisteltava oikeisto-viettymystä, «vasemmisto»-opportunisteja ja kaikkia niitä vastaan, jotka yrittivät asettua bolshevistisen hyökkäyksen tielle.

Tehden yhteenvedot puolivuotisesta työstämme uudestijärjestelyn alalla, NKP(b):n KK:n ja KKK:n joulukuun täysistunto (v. 1930) osoitti, että työmme uudestijärjestelyssä soveltuttaaksemme sen sosialistisen rekonstruoinnin kauden oloihin, on erittäin suurta jälkeenjääneisyyttä havaittavissa juuri neuvostojen alalla. Antaen ohjeet valmistautumisesta edessäoleviin neuvostovaaleihin, tämä täysistunto muun ohella osoitti, mitä on pidettävä perustana neuvostojen työn uudestijärjestelyssä. Tarpeellinen neuvostojen työn uudestijärjestely, — sanotaan täysistunnon päätöslauselmassa, — «voi tapahtua vain sillä perustalla, että kohotetaan neuvostojen osuutta puolueen päälinjan toteuttajina, joka päälinja on leppymättömän vihamielinen niin oikeistokuin «vasemmisto»-opportunismiinkin nähden. Kohotettava neuvostojen osuutta puolueen leniniläisen politiikan käytännössä toteuttamisessa — juuri tämä on uusintavaalikamppailun poliittinen perustehtävä».

II.

Yleisinä osoittimina kaikille näille historiallisille etapeille neuvostojen työn uudestijärjestelyssä ovat olleet:

yhteyksien laajentaminen neuvostojen ja joukkojen välillä, kaupunkien ja maaseudun työtätekevien joukkojen mobilisoituneisuuden voimistuminen taistelussa puolueen päätösten toteuttamiseksi;

neuvostojen yhäti enemmän puhdistuminen vieraista, rappeutuneista ja byrokratisoituneista aineksista, sekä uusien, sosialistiselle rakennustyölle vannoutuneiden työntekijäin nostattaminen alhaalta käsin;

neuvostojen taistelukuntoisuuden kohoaminen taloudellisen ja kulttuurisen rakennustyön suunnitelmien täyttämisessä;

maamme puolustuskuntoisuuden lujittuminen, ja

työtätekevien joukkojen aineellisen aseman edelleen parantuminen ja kulttuuritason kohoaminen.

On itsestään selvää, että on perin vaikeata erottaa yksi kehitysvaihe toisesta ja vertailla, missä määrin joukkojen asema on parantunut ja neuvostovaltio lujittunut nimenomaan jollakin määrätyllä kaudella, kun kehityksemme kulkee yhtäjaksoisesti eteenpäin: yksi vaihe purkautuu esiin toisesta ja kaikki ne ovat elimellisesti sidotut toisiinsa. Eikä se olekaan tehtävämme. Meille on tärkeätä saada selville ja yleistää ne mitä arvokkaimmat käytännölliset kokemukset, joita neuvostoilla jo on työssään proletariaatin laajimpina, kaikki yhdistävinä joukkojärjestöinä, tarkoituksella, että näin koottujen kokemusten tutkistelun pohjalla päästäisiin entistä suurempaan joustavuuteen neuvostojen työssä ja niiden mahdollisimman nopeaan manöveeraustaitoon taistelussa häviäviä riistäjäluokkia vastaan, taistelussa sosialistisen rakennustyömme korkeiden tempojen puolesta. On huomautettava, että vuonna 1930 suoritettu neuvostojen työn uudestijärjestely tarjoaa erittäin runsaasti aineistoa, joka epäilemättä voi ja jonka tuleekin olla mallina ja esimerkkinä neuvostojen työn uudestijärjestelyssä nykyvaiheessa, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen kaudella.

Nykyään jo on kaikille aivan selvää, että me emme olisi kyenneet voittamaan taloudellista rappiotilaa eikä jälleenrakentamaan kansantalouttamme, ellemme olisi vetäneet kaupunkien ja maaseudun työtätekevien monimiljoonaisia joukkoja taisteluun näiden tehtävien ratkaisemiseksi. Me emme olisi kyenneet uudestirakentamaan talouttamme, emme olisi kyenneet luomaan valtavaa raskasta teollisuutta, emme likvidoimaan kulakistoa emmekä rakentamaan sosialismin perustaa, elleivät joukot olisi yhdessä puolueen kanssa taistelleet sen ohjelman toteuttamiseksi käytännössä.

Puhuessaan bolshevikkien menestyksistä, V. I. Lenin näki eräänä näiden menestysten perusehtona olevan

proletariaatin etujoukon taidon »lähentyä, sitoutua, jopa vississä määrin, jos niin haluatte, suorastaan yhteensulautuakin mitä laajimpien työtätekevien joukkojen kanssa, ennen kaikkea proletaaristen mutta myöskin eiproletaaristen työtätekevien joukkojen kanssa»[1]) mitä säälimättömimpää taistelua varten kaikkea vanhaa vastaan — uuden, sosialistisen yhteiskunnan puolesta.

Käyttäen hyväkseen tätä taitoaan lähentyä joukkoja niin vanhan, kapitalistisen yhteiskunnan hajoittamisessa kuin myöskin uuden, sosialistisen yhteiskunnan luomisessa, puolueemme johtaa Neuvostoliiton työtätekeviä voitosta voittoon, käyttäen siinä hyväkseen kaikkia vipusimia ja »johtoremmejä» puolueesta joukkoihin voittojen järjestämiseksi. Neuvostot ovat kaikkein joukkoluontoisimmat kaikista proletariaatin diktatuurin elimistä, neuvostoihin keskittyvät kaikki sosialistisen rakennustyön ja hallinnan tärkeimmät kysymykset, ja sitä enemmän tulemme saavuttamaan menestyksiä, mitä laajemmin vedämme joukot mukaan ratkaisemaan niitä sosialistisen rakennustyömme konkreettisia tehtäviä, joita kulloinkin kyseessäolevalla hetkellä eteemme asettuu. Senpä vuoksi me kaikkien neuvostojen työssä tehtävien muutosten yhteydessä pidämme aina lähtökohtana ennen kaikkea välttämättömyyttä mahdollisimman tarkoin konkretisoida jokaisen neuvostojen jäsenen ja jokaisen neuvostojen, niiden sektioiden taikka edustajaryhmien työhön osallistuvan aktivistin tehtävät, mikä tietenkin tapahtuu täysin puolueemme ohjelmaa vastaavasti.

Puolueohjelmamme vaatii valtiokoneistolta mitä kiinteämpää yhteyttä joukkoihin. Puolueen ohjelmassa sanotaan siitä näin:

»Neuvostovaltio lähentää valtiokoneistoa joukkoihin myöskin siten, että vaaliyksikkönä ja valtion perusosasena ei ole alueellinen vaalipiiri, vaan tuotannollinen yksikkö (tehdas, tuotantolaitos).

Puolueen tehtävänä on, johtaen kaikkeä työtä siihen suuntaan, pyrkiä yhäti enemmän lähentämään valtioelimiä työtätekeviin joukkoihin siten, että nämä joukot yhä ankarammin ja yhä täydellisemmin toteuttavat demokratiaa käytännössä, varsinkin toteuttamalla käytännössä toimihenkilöiden vastuunalaisuutta ja selostusvelvollisuutta» (NKP(b):n ohjelmasta).

Olisi väärin luulla, että tämän valtiokoneiston joukkoihin lähentämisen toteutumiseksi riittää, kun tuosta lähentämisestä kirjoitetaan puolueen ohjelmaan ja että silloin tämä lähentäminen jo tapahtuukin itsestään. Elämä on osoittanut, että tämän lähentämisen puolesta on taisteltava, että on raivattava tieltä opportunismi ja byrokratismi, jotka ovat tiellä estämässä tätä valtiokoneiston lähentämistä joukkoihin.

Kaikki osoittimet, joita meillä on esimerkiksi aktiivisuuden kasvusta neuvostovaaleissa, neuvostojen sektioiden ja edustajaryhmien työhön osallistuvan neuvostoaktiivin kasvusta, joukkojen osallistumisesta erilaisiin yhteiskunnallisiin järjestöihin, ovat todisteena siitä, että meillä kasvaa voimakkaasti joukkojen osallistuminen valtion hallintaan ja käytännölliseen työhön sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi.

Nykyään, seurauksena siitä, että meillä neuvostovaltiossa ei enää ole taikka ei juuri laisinkaan ole ei-sosialistista teollisuutta, että maataloudessakin on jo vallitsevana sosialistinen sektori, käy päivän selväksi, että meillä ovat olemassa mitä edullisimmat ehdot jokaisen neuvostojen jäsenen ja jokaisen neuvostoaktivistin jollekin määrätylle työskentelylle. Silloin, kun meillä maaseudulla vielä oli vallitsevana yksilötalous, niin perustakin kyläneuvoston työlle oli kovin suppea, ja niinollen oli vaikea antaa jotakin määrättyä työtä tai tointa suurelle joukolle ihmisiä, jotka oli-

[1]) V. I. Lenin, Kootut teokset, XXV nide, siv. 174.

vat vedetyt mukaan neuvostojen työhön. Juuri tämän vuoksi vuosina 1930—1933 suoritetun neuvostojen työn uudestijärjestelyn tärkeimpänä erikoisuutena oli se, että keskeisimmäksi ja kaikkein auktoriteettisimmaksi tekijäksi laajojen joukkojen taholta neuvostotyöhön nostatettujen keskuudessa on muodostunut iskuri ja iskurinainen itsensä työläisten ja kollektivistien keskuudesta. Mittapuuksi, jolla mitataan henkilön auktoriteettia ja hänen uskollisuuttaan neuvostovallalle, ovat muodostuneet hänen työnsä osoittimet teollisuuslaitoksessa, kollektiivitaloudessa, virastossa, korkeakoulussa ym.

Etupäässä juuri sellaisia, jotka olivat työllään ansainneet auktoriteetin tuotannossa, antaen parhaimpia tuotannollisen ja yhteiskunnallisen työn näytteitä, valittiin neuvostoihin vuosina 1930—1931 suoritetussa vaalikamppailussa.

Tämä toisiseikka on epäilemättä varsin selvänä havainnollisena todisteena tov. Stalinin sanoille siitä, että työ maassamme on muodostunut kunnian ja maineen, uljuuden ja sankaruuden asiaksi.

Muuttunut suhde työhön ja maatalouden sosialistisen uudestijärjestelyn tehtäviin miljoonien työläisten ja talonpoikain taholta on ollut ja on nykyäänkin sinä keskiönä, jonka ympärillä kehittyy ja laajenee neuvostojen työn uudestijärjestely. Vain iskuruuden valtavan kasvun avulla sekä sen vuoksi, että eri prikaatit, työverstaat ja tuotantolaitokset ylittäen täyttävät tuotantosuunnitelmiaan, kävi mahdolliseksi täyttää viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa, kävi mahdolliseksi ryhtyä toteuttamaan ja nyt jo menestyksellä toteuttaa toista viisivuotissuunnitelmaa, vähintään yhtä valtavaa kuin ensimmäinenkin. Tietenkään ei näitä tuloksia ole saavutettu itsevirtaukseen luottaen, vaan tuloksena siitä suuresta organisatoorisesta työstä, jota on suoritettu kaikkien järjestöjemme, ennen kaikkea juuri neuvostojen alalla.

III.

Ryhtyessämme nyt uudestijärjestämään neuvostojen työtä, meidän on nykyään pidettävä lähtökohtana niitä tehtäviä ja sitä työmme laajamittaisuutta, mitkä puolueemme XVII edustajakokous viitoitti. Sillä vain tältä pohjalta neuvostojen työn uudestijärjestely muodostuu joukoille ymmärrettäväksi ja tulee se saamaan tarpeellisen konkreettisuuden ja esineellisyyden. Viisivuotissuunnitelman poliittinen suunta, jonka jo XVII puoluekonferenssi määritteli ja edelleen XVII puoluekokous vahvisti, ilmenee seuraavassa määritelmässä:

«Toisen viisivuotissuunnitelman poliittisena perustehtävänä on kapitalististen ainesten ja yleensäkin luokkien lopullinen poistaminen, luokkaeroa ja riistoa synnyttävien syiden täydellinen hävittäminen, kapitalismin jätteiden voittaminen taloudessa ja ihmisten tietoisuudessa, maan koko työtätekevän väestön muuttaminen tietoisiksi ja aktiivisiksi luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentajiksi».

Näiden päämäärien saavuttamiseksi puolueemme XVII edustajakokous viitoitti aivan konkreettisesti kansantaloutemme kasvun tiet, keinot sen teknillisesti rekonstruoimiseksi, koneiden osuuden kohottamiseksi tuotannossa ja kaikkien työprosessien tekemiseksi mahdollisimman helpoiksi. Puoluekokous velvoitti meidät taistelemaan työläis- ja kollektivistijoukkojen hyvinvoinnin entistä nopeammin kohoamisen puolesta, realipalkan huomattavasti kohottamiseksi, työtätekevien kulutustason kohottamiseksi. Elinolojen uusimisen ja joukkojen kulttuuritason kohottamisen alalla puolueemme XVII edustajakokous viitoitti valtavan laajan elinolo- ja kulttuurilaitosten kehittämisohjelman.

Selvästi käsittääksemme nämä tehtävät, riittänee, kun osoitamme, että puoluekokous velvoitti meidät toisen viisivuotiskauden aikana ei ainoas-

taan poistamaan lukutaidottomuuden Neuvostoliiton väestön keskuudesta, ei ainoastaan poistamaan vähälukutaitoisuuden aikuisen työkykyisen väestön keskuudesta, ei ainoastaan toteuttamaan yleisen pakollisen alkeisopetuksen, vaan myöskin toteuttamaan «yleisen pakollisen polyteknillisen opetuksen 7-vuotisen koulukasvatuksen puitteissa, ensitilassa maaseudulla, koska kaupungeissa tämä tehtävä on jo pääpiirteissään ratkaistu ensimmäisen viisivuotisen aikana». Tätä mitä laajamittaisimman kulttuurisen rakennustyön politiikkaa vastaavasti puoluekokous päätti toisen viisivuotiskauden aikana laajentaa klubiverkostoa kaupungeissa 10,5 %:lla ja maaseudulla 130 %:lla, laajentaa sairastilojen lukumäärää kaupunkien sairaaloissa 44 %:lla ja maaseudulla 98 %:lla, kohottaa vesijohdolla varustettujen kaupunkien lukumäärän 366:sta 440:een, viemäriverkostolla varustettujen kaupunkien lukumäärä tulee kasvamaan 55:stä 125:een ja raitioliikenteellä varustettujen kaupunkien lukumäärä 50:stä 70:een. Työläisten elinolo- ja kulttuuritarpeiden tyydyttämiseen, toisin sanoen yhteiskunnalliseen vakuutukseen, valistukseen sekä työläisten ja toimitsijain terveydensuojelukseen käytettäviin menoihin puoluekokous merkitsi valtion varaluovutukset toisella viisivuotiskaudella 9,3 miljaardiksi ruplaksi, sensijaan, kun ensimmäisen viisivuotissuunnitelman kuluessa niihin käytettiin 4,3 miljaardia ruplaa.

Teollisuuden kehittämissuunnitelmien realisoiminen ja varsinkin metallurgian, konerakennusteollisuuden ja kivihiilituotannon kehittämissuunnitelmien kuin myöskin liikenteen ja tierakennustöiden suunnitelmien toteuttaminen, samoin kuin puoluekokouksen päätösten toteuttaminen kollektiivitalouksien järjestelmän lujittamisesta, maatalouden koneellistuttamisesta ja, loppujen lopuksi, kaupunkien ja maaseudun työtätekevien joukkojen elinolojen ja kulttuuritarpeiden tyydyttämisestä, vaatii päättävästi parannettavaksi organisatiotyötä ja erikoisestikin neuvostojen organisatoorista joukkotyötä. Sillä nämä tuotannolliset suunnitelmat on täytettävä ihmisten voimilla, joiden työn järjestely kuuluu neuvostovaltion elimille ja ennen kaikkea juuri neuvostoille. Mutta mitä merkitsee järjestää oikein heidän työnsä tuotannossa ja heidän työnsä oikein järjestäminen neuvostovaltion oloissa?

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että neuvostojen on voimistettava taisteluaan työn tuottavaisuuden kohottamiseksi. Puolueemme edustajakokous päätti, että työn tuottoisuuden tulee teollisuudessa toisen viisivuotissuunnitelman aikana kohota 63 %:lla 41 %:in asemesta ensimmäisellä viisivuotiskaudella, joten nämä työn tuottoisuuden kasvun mittasuhteet muodostuvat, kuten puoluekokouksen päätöksissä sanotaan, «ratkaisevaksi tekijäksi toisen viisivuotisen ajalle merkityn tuotannon lisäämisohjelman täyttämisessä». Juuri siksi tulee johtavina perusohjeina neuvostojen työssä olla tov. Stalinin sanojen siitä, että «uuden rakennustyön innokkuus» on toisella viisivuotiskaudella täydennettävä «uusiin tehtaisiin ja uuteen tekniikkaan perehtymisen intomielellä, työn tuottoisuuden vakavalla kohottamisella ja tuotantokustannusten vakavalla supistamisella».

IV.

Pitäen lähtökohtana näitä puolueemme päätöksiä on harkittava myöskin sellaiset organisatooriset muodot, jotka vastaisivat poliittisen johdon asettamia vaatimuksia. Meidän on toteutettava käytännössä puolueen ohje «työn laadun kohottamisesta kaikilla aloilla, ennenkaikkea organisatooris-käytännöllisen johtamisen laadun parantamisesta» (NKP (b):n XVII puoluekokouksen päätöslauselmasta). Millä keinoin meidän sitten tulee saada käytännössä toteu-

tuiksi nämä puolueen päätökset? Ylempänä jo sanoimme, että vuodesta 1930 vuoteen 1934 kuluneena aikana me olemme keränneet mitä rikkaimman kokemuksen joukkojen järjestämisestä ja niiden osallistuttamisesta taisteluun puolueen ja neuvostohallituksen päätösten täyttämiseksi. Lähtien näistä kokemuksista XVII puoluekokous seikkaperäisesti analysoi ja merkitsi päätöksiinsä ne suurimmat puutteellisuudet, mitkä ovat suurena haittana taistelussa taloudellisen sekä kulttuuri- ja elinoloja tyydyttävän rakennustyön ja valtiollisen hallintotyön ohjelmien toteuttamiseksi. Tässä näiden epäkohtien, joita vastaan tulee suunnata neuvostojen ja niiden joukkoelinten taistelu, perusolemus:

«kansliamais-byrokraattiset johtometoodit ja huomion puuttuminen alempiin taloudellisiin, neuvosto- ja puoluejärjestöihin (tehdas, tehdasosasto, kylä, kollektiivitalous, neuvostotalouden osasto);

«yleisten», abstraktisten ohjeiden ja monilukuisten määräysten antaminen konkreettisen johtamisen ja työn yksityiskohtiin tutustumisen asemesta;

toimeenpanon tarkistustehtävien ja kaaderien valikoinnin lykkääminen heikosti-ammattitaitoisille työntekijöille;

henkilökunnan paisuttaminen neuvosto- ja talouskoneistojen keskus- ja keskirenkaissa, mikä irtaannuttaa huomattavan määrän insinööriteknillisiä työntekijöitä tuotannosta kanslioihin;

koneistojen funktsionaalinen rakenne, hallintoasiain hajoittaminen kymmeniin osastoihin ja sektoreihin, ja tuloksena siitä operatiivisen johdon puuttuminen;

äärimmäisen heikko yksilöpäällikkyys, henkilökohtaisen vastuunalaisuuden puuttuminen ja henkilövastuuttomuus hallintaan nähden johdon «kollegiaalisuuden» varjolla:

rautaisen puolue- ja valtiokurin avoin ja peitetty rikkominen». (NKP(b):n XVII puoluekokouksen päätöslauselmasta).

Näiden puutteiden poistamiseksi ja neuvostovaltion kaikkien renkaiden työn parantamiseksi on välttämättömästi kaikella ankaruudella ja tinkimättömyydellä toteutettava käytännössä puoluekokouksen ohjeita neuvostojohtajain ja taloustoimitsijain henkilökohtaisen vastuunalaisuuden voimistamisesta ja kollegiain likvidoimisesta neuvosto- ja taloustyön kaikilla aloilla, lukuunottamatta valinnallisia elimiä, on käytännössä supistettava alueiden ja aluepiirien toimeenpanevien komiteain, tasavaltojen kansankomissaarien neuvostojen ja kaupunkineuvostojen puheenjohtajain sijaisten lukumäärää. Mutta erikoisestikin on pyrittävä kaikin keinoin parantamaan ja konkretisoimaan johtoa talouslaitosten alimpiin renkaisiin ja valtiovallan alimpiin elimiin nähden. Jokaisen johtajan tulee olla mitä kiinteämmin elävin sitein yhteydessä alempiin renkaisiin: verstasosastoon, työpaikkaan, tuotantolaitokseen, kyläneuvostoon, kollektiivitalouteen, kone-traktoriasemaan, neuvostotilaan jne, pikkuseikkoja myöten tutkittava työalansa tekniikkaa ja sen erikoisuuksia.

Ottaen käytäntöön tiukan yksilöpäällikkyyden ja likvidoiden funktsionaalisysteemin ja vastuuttomuuden työssä, on päästävä siihen, että jokainen johtaja olisi henkilökohtaisesti vastuussa hänelle uskotusta työstä niin puolue- kuin neuvostoelintenkin edessä. Tarkoituksella kohottaa puolue- ja neuvostokuria on saatava aikaan tarkka ja systemaattinen puolueen ja hallituksen antamien ohjeiden toimeenpanon tarkistus, vaatien, että toimeenpanon tarkastusta hoitaa henkilökohtaisesti itse järjestön, laitoksen tai viraston johtaja.

Pitäen lähtökohtana sitä, että menestyksiä sosialistisessa rakennustyössämme järjestävät juuri ihmiset, joilla on kokemusta työskentelystä rakennustyön kyseellisellä alalla, on kaikin voimin taisteltava toteuttak-

semme käytännössä XVII puoluekokouksen päätöksen:

«...on turvattava ammattitaitoisten työntekijäin siirtäminen hallintakoneistosta ja kanslioista välittömästi tuotantoon, supistaen hallintakoneistoja, sekä parannettava työntekijäin sijoittelua, velvoittaen laitosten ja tehtaitten johtajat henkilökohtaisesti johtamaan tätä asiaa».

Viitoittaessamme neuvostojen työn uudestijärjestelyn teitä on kaikella voimalla korostettava sitä, että ilman itsekritiikin, sosialistisen kilpailun, puolue-, työläis- ja kollektivistijoukkojen ja niiden joukkojärjestöjen aktiivisuuden ja itsetoiminnallisuuden edelleen kehittämistä ei voida menestyksellisesti toteuttaa puolueen päätöksiä. Kaikki mitä arvokkaimmat kokemuksemme osoittavat, että sosialistisen rakennustyömme tiellä olevat vaikeudet me olemme kyenneet raivaamaan tieltämme vain nojautumalla joukkoihin. «Näiden vaikeuksien voittamiseksi ja menestysten saavuttamiseksi oli organisoitava taistelu näiden vaikeuksien voittamiseksi, oli vedettävä työläis- ja talonpoikaisjoukot tähän taisteluun, oli mobilisoitava itse puolue, oli puhdistettava puolue ja talousjärjestöt horjuvista, epäluotettavista ja rämettyneistä aineksista» (S t a l i n).

Epäilemättä työläis- ja kollektivistijoukkojen mukaan vetäminen taisteluun rakennustyömme vaikeuksien voittamiseksi toisella viisivuotiskaudella on meillä nykyään aivan ensiluokkaisena tehtävänä edessämme. Ja kuitenkin meillä on vielä koko joukko sellaisia «johtajia», jotka yhä vieläkin yrittävät työskennellä kaukana joukkojärjestöistä. Ikävä kyllä, eivät vielä läheskään kaikki kansankomissariaatit — sen paremmin yleisliittolaiset kuin liittotasavaltojenkaan ja autonoomisten tasavaltojen kansankomissariaatit — ole vielä ymmärtäneet täysin sitä tärkeyttä, mikä heidän työssään on yhteydenpidolla neuvostojen joukkojärjestöjen — niiden sektioiden ja edustajaryhmien — kanssa. Ne eivät vielä ole täysin arvioineet kaikkia niitä äärettömiä mahdollisuuksia, joita piilee edustajaryhmissä, jotka ovat esitaistelijoina tuotantosuunnitelmien täyttämisen puolesta, sekä neuvostojen sektioissa, jotka ovat valtava, järjestävä voima taistelussa puolueen ja hallituksen päätösten sekä kansankomissariaattien päätösten ja määräysten toimeenpanon tarkistamisen puolesta.

Senpä vuoksi, puhuessamme kansankomissariaattien työn uudestijärjestelystä, me käsitämme siihen sisältyvän ei ainoastaan funktsionaalisen systeemin ja vastuuttomuuden likvidoimisen, tiukan vastuunalaisuuden käytäntöön ottamisen, kohotettujen vaatimusten asettamisen kullekin oman työalansa tekniikan syvällisestä tuntemuksesta jne, vaan myöskin pyrimme siihen, että uudestijärjestelyn tuloksena kansankomissariaattimme ehdottomasti lujittaisivat yhteyksiään neuvostojen joukkojärjestöihin: niiden sektsioihin ja edustajaryhmiin. Vuonna 1933 suoritettu kilpailu parhaimmasta kyläneuvostosta osoitti, että sitä suurempia tuloksia me saavutamme kullakin taloudellisen, elinolo- ja kulttuurirakennustyön kuin myöskin hallintotyön aloilla, mitä aktiivisemmin neuvostojen sektiat näillä aloilla toimivat. Nykyään jo kaikki myöntävät, että lujimmat yhteydet neuvostojen sektioiden kanssa on järjestänyt meidän finanssielintemme systeemi. Viimevuotiseen kilpailuun osallistuivat aktiivisesti yhteysasiain ja metsäasiain kansankomissariaatit. Kilpailu auttoi niitä saamaan yhteyden aikaan huomattavien joukkojen kanssa näillä aloilla toimivasta neuvostoaktiivista. Tunnettua myöskin on, että tasavaltojen oikeus-, valistus- ja terveysasiain kansankomissariaateilla on huomattavia saavutuksia yhteyksien järjestämisessä neuvostojen sektiain kanssa.

Tuloksena tästä yhteyksien lujittumisesta kansankomissariaattien ja niiden paikalliselinten sekä neuvostojen

sektiain välillä kansankomissariaateille avartuvat laajat mahdollisuudet valita uusia kaadereita niistä työntekijöistä, jotka ovat kasvaneet ja kehittyneet alhaalla, käytännöllisessä työssä. Mutta kaikkein tärkeintä tässä on se, että tuloksena yhteyksiensä lujittumisesta neuvostojen sektiain kanssa kansankomissariaatit saivat mahdollisuuden alhaalta käsin kontrolloida paikalliselintensä toimintoja.

Miten vakavana apuna neuvostojen sektiat ja edustajaryhmät ovat puolueen ja hallituksen päätösten toteuttamisessa rakennustyömme visseillä aloilla, voidaan päätellä vaikkapa siitä aineistosta, minkä me saimme paikkakunnilta vuonna 1933 suoritetun kilpailun tuloksena. Ennen kaikkea on otettava huomioon, että kaikista 53.543 kyläneuvostosta (Venäjän SFNT:ssa, Ukrainan ja Valko-Venäjän SNT:oissa ja Taka-Kaukaasian SFNT:ssa) tähän kilpailuun yhtyi yhteensä 25.496 kyläneuvostoa, eli noin puolet kaikista kyläneuvostoista. Tämä merkitsee sitä, että yksistään kyläneuvostojen jäseniä kilpailuun osallistui yli puoli miljoonaa ja enempi kuin miljoona sektiain jäsentä, t.s. neuvostojen työhön osallistutettuja aktivisteja neuvostojen jäsenistön ulkopuolelta. On oikein käytettävä hyväksi koko kyläneuvostojen laaja jäsenistö (1.301.676 henkilöä) ja vähintään kaksi kertaa niin suuren määrän muodostava neuvostoaktiivi maaseudulla, suunnaten tämän voiman taisteluun puolueemme XVII edustajakokouksen asettamien tehtävien ratkaisemiseksi — juuri siinä on se perusrengas, johon nykyään on käytävä käsiksi kaikkien järjestöjen, ei vain neuvostojen ja toimeenpanevien komiteain, mutta erikoisestikin kansankomissariaattien ja keskushallitusten omilla linjoillaan.

Meillä on totuttu paljon puhumaan ja kirjoittamaan neuvostojen ja keskushallitusten, erilaisten järjestöjen, laitosten ja virastojen joukkotyöstä. Ikävä kylläkin, mutta useissa tapauksissa se jää vain tyhjäksi fraasiksi, jota ei ole kyllästetty konkreettisella sisällöllä. Nykyään, sen yhteydessä, kun suoritetaan neuvostojen, kansankomissariaattien ja keskushallintojen työn uudestijärjestelyä, meidän on saatava tästä ratkaiseva käänneaikaan ja nimitys «joukkotyö» tehtävä sellaiseksi mittapuuksi, jolla konkreettisesti osoitetaan käytännölliseen työhön mukaan saadut työläisten, kollektivistien ja muiden työtätekeväin kerrosten laajat joukot, jotka on vedetty mukaan rakennustyömme jollekin määrätylle alalle yhteiskunnallisten kuormitusten kautta. Ilman, ellemme näin konkretisoi joukkotyön käsitettä, ellemme juurruta kaikkeen koko työsysteemiimme tällaista joukkotyön käytäntöä, neuvostojen ja koko neuvostokoneiston työn uudestijärjestely jää pintapuoliseksi.

V.

Neuvostojen työn samoin kuin koko valtiokoneistonkin työn uudestijärjestelyn perussisältönä tulee olla valtiokoneiston yhteyksien joukkoihin kaikin puolin laajentaminen, jotta siten tehtäisiin taatuksi XVII puoluekokouksen päätösten täyttäminen joukkokontrollin järjestämisestä hallintoelimiin nähden. Puoluekokous velvoitti meitä: «On järjestettävä hallintoelinten työn joukkokontrolli ja asetettava koneiston byrokraattiset mätäpesäkkeet ja puutteellisuudet joukkojen ankaran kritiikin alaiseksi. On laajennettava neuvostojen sektioiden ja edustajaryhmien verkostoa tuotantolaitoksissa ja maaseudulla, mutta suurkaupungeissa järjestettävä neuvostoihin valittujen edustajain alapiiri- ja työalueryhmiä, kiinnittäen tällöin erikoista huomiota naisaktivistien, työläis- ja kollektivistinaisten, vetämiseen neuvostojen ja niiden sektioiden työhön».

Huolimatta näin selvistä puolueen ohjeista siitä, että on välttämättä laajennettava neuvostojen joukko-

järjestöjä, jota varten taas on parannettava niiden työtä, edustajaryhmien järjestäminen tuotannon eri osille (teollisuuslaitoksiin, kollektiivitalouksiin, kone-traktoriasemille, neuvostotiloille, virastoihin ym.) edistyy yhä liian hitaasti. Vieläpä itse neuvostotkaan ja toimeenpanevat komiteat, joiden tulisi järjestää edustajaryhmiä ja auttaa niitä konkretisoimaan työnsä, eivät vielä ole kiinnittäneet riittävästi huomiota tähän suureen ja tärkeään tehtävään. Ja seurauksena siitä, että ei ole kylliksi kiinnitetty huomiota edustajaryhmiin, on se, ettei vielä riittävän selvästi käsitetä edustajaryhmien tehtäviä. Neuvostojen sektiat ovat tässä suhteessa edullisemmassa asemassa. Niiden tehtävät ovat puolue- ja neuvostotyöntekijäin laajoille piireille paljon selvemmät. Meidän on päästävä siihen, että laajat joukot olisivat edustajaryhmistä vieläkin enemmän selvillä, sillä edustajaryhmät ovat vieläkin lähempänä tuotantoa kuin sektiat.

Tuotantolaitoksessa, verstaalla, prikaatissa, virastossa ynnä muualla, missä vain on edes yksikin edustaja, jonka ympärille on keskittynyt ryhmä iskuri-aktivisteja, jota ryhmää yhdistää pyrkimys omalla esimerkillään osoittaa tuotannollisen ja yhteiskunnallisen työn parhaita mallinäytteitä, edustajaryhmän on johdettava mukanaan ympärillään olevat työläis- ja kollektivistijoukot. Nimenomaan juuri tällainen sisältö aivan luonnollisesti juontuu edustajaryhmän työlle siitä muodostuneesta suhteesta edustajaan henkilönä, joka on tuotannossa saavuttanut auktoriteetin sillä, että hän työskentelee paremmin kuin muut. Eräät käsittävät väärin edustajaryhmän sellaiseksi, että sen tulee ehdottomasti muodostua useammasta edustajasta. Tämä edustajaryhmän tulkitseminen näin rajoitetuksi juontuu siitä, että edustajaryhmät virheellisesti kuvitellaan jonkunlaiseksi virallistetuksi valtaelimeksi laitoksessa. Käytäntö on osoittanut, että edustajaryhmät laitoksessa ovat elinvoimaiset ja auktoriteettiset vain silloin, kun tämän ryhmän jokaisella osanottajalla on parhaat tuotannolliset iskurin osoittimet ja kun hän esimerkillisesti täyttää yhteiskunnalliset kuormituksensa. Näillä ehdoilla edustajaryhmä tulee saavuttamaan menestystä puolueen ja hallituksen päätösten toimeenpanon valvomisessa kyseessäolevalla laitoksella niin tuotantoon kuin myöskin työläisten tarpeiden tyydyttämiseen nähden (työläisten varustelu, lääkintä- ja sanitaariapu jne.).

Täten siis edustajaryhmät: a) ryhmän jokaisen jäsenen henkilökohtaisella esimerkillä järjestävät joukkoja taisteluun tuotannollisten tehtävien täyttämiseksi; b) aktiivisesti osallistuvat työhön työtätekevien elinolojen ja kulttuuritarpeiden tyydyttämisen parantamiseksi; c) ryhtyvät toimenpiteisiin havaittujen epäkohtien poistamiseksi (laitosten johdon, ammattiliittojärjestöjen ja neuvostojen kautta), d) selvittävät joukoille puolueen, hallituksen ja paikallisten neuvostoelinten päätöksiä yksistä tai toisista kysymyksistä, ennen kaikkea kyseessäolevan päätöksen toteuttamisen näkökulmalta.

Nykyään XVII puoluekokouksen päätösten mukaisesti suurimmissa kaupungeissa perustettavilla ala-alueiden ja siellä, missä on olemassa piirineuvostot, myöskin alapiirien edustajaryhmillä on yllälueteltujen tehtävien lisäksi tehtävänä myöskin osallistuttaa neuvostojen työhön niinsanottuja «järjestymättömiä» valitsijoita, esimerkiksi juuri työläisten ja toimitsijain vaimoja edistämään ja auttamaan hyvinvoinnin ja sanitaarivalvonnan elimiä työssään sekä taistelemaan varustelu- ja kooperatiivielinten, yhteiskunnallisen ruokailun, koulujen, lastenseimien ja -kenttien sekä muiden elinoloja ja kulttuuritarpeita palvelevien virastojen ja laitosten työn parantamiseksi.

Kuten ylläluetelluista työaloittaisten ja territoriaalisten edustajaryh-

mien tehtävistä jo näkyy, neuvostoille ja muunmuassa niiden organisatio-osastoille (orgosastoille) lankeaa suuri työ edustajaryhmien johtamisessa. Meidän on päästävä siihen, että jokainen neuvoston jäsen saisi aikanaan neuvostolta ja elävien ihmisten kautta johtavia ohjeita ja että elävien ihmisten kautta tarkastettaisiin ja valvottaisiin neuvostojen jäsenten työtä. Tämä juuri tuleekin merkitsemään systemaattisen johdon turvaamista. Toiseksi, on välttämättä ryhdyttävä kaikkiin tarvittaviin toimenpiteisiin sen hyväksi, että alhaalla toiminnassa kasaantuvat edustajaryhmien työkokemukset aikanaan systematisoitaisiin orgosastoissa ja että siinä saavutetut parhaimmat työnäytteet viipymättä siirrettäisiin myöskin muihin laitoksiin. Tätä neuvostojen organisatoorisen joukkotyön metoodia meidän on juurrutettava niin kaupungeissa kuin maaseudullakin, sillä siinä on menestyksemme ehto toteuttaessamme käytännössä puolueohjelmaamme, joka asettaa tehtäväksi osallistuttaa aivan jokainen työtätekevä valtion hallintaan.

Epäilemättä tämä organisatoorisen joukkotyön metoodi, samalla kun se on kaikkein tehokkain se myöskin on kaikkein vaikein toteuttaa. Näin ollen, kehoittaessamme neuvostoja ja kansankomissariaatteja enemmän kiinnittämään huomiota neuvostojen jäsenten, sektioiden jäsenten ja neuvostojen edustajaryhmien työn järjestelyyn, me kehoitamme heitä luopumaan entisistä organisatoorisen joukkotyön metoodeista, jotka muodostuivat yksinkertaisiksi tosiasiain ja tapahtumain rekisteröinniksi.

Tähän saakka on huomattava osa orgosastoista puuhannut siten, että ovat tutkineet, tarkastaneet ja valvoneet alempia elimiä, paljastaen niissä epäkohtia. Mutta kaikkein vähemmin orgosastot ovat auttaneet niitä järjestämään, saamaan liikkeelle työn. Vuonna 1933, sen yhteydessä, kun suoritettiin kilpailu parhaimmasta kyläneuvostosta, me saimme tuntuvan käänteen aikaan organisatio-joukkotyössä, sillä me ryhdyimme järjestämään neuvostojen ympärille todella laajoja joukkoja ja osallistuttamaan niitä taisteluun sosialistisen rakennustyömme konkreettisten tehtävien täyttämiseksi. Siitä huolimatta, vaikka me saimme vedetyksi kilpailuun mukaan melkein puolet kaikista kyläneuvostoista ja siten kohotimme niiden johtavaa osuutta sosialistisessa rakennustyössä, löytyy vielä ihmisiä, jotka eivät ole ymmärtäneet tämän neuvostojen työmetoodin koko tärkeyttä. He yrittävät yhä vetää meitä takaisin, revisoorimaisiin työmetoodeihin. Niin tapahtuu osittain siksi, että tämä revisoorimainen tarkastusmetoodi antaa heti tuloksia: tänään suoritit tarkastuksen, paljastit epäkohdan ja heti osoitit työsi. Joukkomittaisen kilpailun järjestämisessä tietenkin on mahdotonta näin nopeasti osoittaa työnsä. Työn tehokkuus näissä tapauksissa on kyllä tavaton, eikä se ole mitenkään verrattavissa revisoorimaisen tarkastusmetoodin tuottamiin tuloksiin. Mutta tämä tehokkuus voidaan osoittaa vasta muutamien kuukausien kuluttua. Juuri tämän vuoksi meillä ei vielä ole saatu poistetuksi viettymystä vanhoihin työmetoodeihin ja siitä myöskin juontuu jonkinlaisten uusien, tähän saakka tuntemattomien organisatio-koneiston rakennemuotojen etsiskely ja yritteet tällä uutuuden varjolla peittää vanhoillisuutta neuvostojen organisatio-joukkotyössä. Ja kuitenkin kysymys on ei niin paljon koneistorakenteen uudestijärjestelystä kuin orgosastojen työn luonteen ja työmetoodien uusimisesta; organisatoorisen työkoneiston rakenteeseen suoritettavilla yksillä tai toisilla muutoksilla tulee olla tälle työn sisällön uusimiselle alistettu luonne.

Ulkonaisten työosoittimien tavoittelusta johtuvat senluontoisetkin epänormaaliset ilmiöt, kuten eräiden orgosastojen yritteet asettua yksien tai toisten kansankomissariaattien tilalle. Se tapahtuu seuraavaan tapaan. Suo-

ritettuaan tarkastuksen jollakin erikoisalalla (kuten karjanhoito, mehiläishoito, terveydenhoito jne.), orgosasto asettaa siitä selostuksensa toimeenpanevan komitean istuntoon tai Toimeenpanevan Keskuskomitean puhemiehistössä käsiteltäväksi, jolloin elin, jolle tämä erikoisala välittömästi kuuluu, ei aina ole edes saapuvilla näitä kysymyksiä käsiteltäessä ja päätöstä tehtäessä niiden johdosta. Nämä tietenkin ovat poikkeustapauksia, normaalisen neuvostotyön vääristelyä, mutta ne ovat erittäin kuvaavia nimenomaan tuloksena siitä, että ajetaan takaa sitä, jotta hinnalla millä hyvänsä päästäisiin tuomaan näytteille työtään.

Se, mitä eräät aluepiirien toimeenpanevat komiteat ja yksityiset työntekijät nykyään ehdottavat, nimittäin, että orgosastojen tilalle järjestettäisiin instruktoriryhmät, suunnaten niiden työn pääasiallisesti toimeenpanon tarkastamiseen, on aivan yhtä virheellistä kuin ylläesitetytkin esimerkit. Virheenä tässä on se, että jos asetetaan työ siten, niin silloin säilyy edelleenkin sama revisooriviettymys ja kiertämättä joudutaan rinnakkaisesti toistamaan neuvostokontrollikomissiain työtä. Myöskin laajamittaisen kilpailun järjestäminen neuvostoaktiivin kesken jää samoin syrjään kuin edellisessäkin tapauksessa.

Sensijaan meidän ehdottamamme uudestijärjestelyn metoodit, joiden pääasiallisimpana tarkoituksena on lujittaa toimeenpanevien komiteoiden ja neuvostojen orgosastoja ja tehdä ne neuvostojen joustaviksi elimiksi, jotka kykenisivät operatiivisesti johtamaan, vetämällä suuret joukot mukaan työhön, eivät suinkaan poista toimeenpanon tarkistusta, vaan asettavat tämän tehtävän entistä paljon korkeammalle tasolle. Asia on siten, että sektioiden ja edustajaryhmien laajamittaisella työllä (ja siten se tulee käsittämään kaikki rakennustyömme perusalat) me vedämme joukot kontrolloimaan hallintaelinten työtä ja siten emme yksistään taistele yksiä tai toisia puutteellisuuksia vastaan, vaan myöskin jo edeltäkäsin vältämme niitä. Vaikkapa me olisimme vuonna 1933 suorittaneet sadottain tarkastuksia, saaneet siten ilmi satoja tosiseikkoja joidenkin hallintaelinten huonosta työskentelystä, mutta emme olisi samalla kehittäneet sellaista joukkomittaista kilpailua neuvostojen kesken, jonka me saimme aikaan kilpailulla parhaimmasta neuvostosta, niin me emme kuitenkaan olisi saavuttaneet sellaisia menestyksiä sosialistisessa rakennustyössä, jollaisia olemme saaneet joukkojen avulla. Juuri tämä on kaikkien orgosastojen työntekijäin käsitettävä tehdäkseen itselleen kaikessa syvällisyydessään selväksi miten puolue tällä hetkellä asettaa kysymyksen neuvostojen työn uudestijärjestelystä.

Tarkastakoonpa jokin kaupunkineuvosto kuinka paljon tahansa virastojensa ja kunnallislaitostensa työskentelyä, ei tämä kontrolli kuitenkaan antaisi sellaisia tuloksia kuin hyvin järjestetty joukkokontrolli alhaalta käsin. Ja tältä näkökulmalta ala-alueiden ja alapiirien edustajaryhmien järjestäminen suurkaupungeissa on mitä tärkeämerkityksellisin toimenpide, jota ei missään tapauksessa saa aliarvioida. Ei kukaan voi sen paremmin kontrolloida ja valvoa työtätekevien tarpeita palvelevien virastojen ja laitosten työskentelyä kuin itse palveltavat. Mutta se on mahdotonta ilman, ellei suoriteta vastaavaa organisatiotyötä. Senpä vuoksi varustelu- ja kunnallisasiain kansankomissariaattien elinten, yhteiskunnallisen ruokailun ja kooperatiivielinten, oikeus- ja miliisilaitoksen ym. johtajain, jos he todellakin haluavat täyttää puolueen päätökset ja henkilökohtaisesti johtaa toimeenpanon tarkistusta, — on nojauduttava neuvostojen sektioihin ja edustajaryhmiin. Sitä varten tulee järjestää aktiivia työläisistä, työläisnaisista ja kotiemännistä, jonka aktiivin avulla vain voidaankin saada aikaan todellinen kontrolli ja toimeenpanon tarkistus käytännössä, eikä

vain paperilla. Mutta ei yksistään toimeenpanon tarkistuksessa vaan muillakin aloilla tulee edustajaryhmien osuus olemaan erittäin suuri. Territoriaalisten (ala-alueitten ja alapiirien) edustajaryhmien suuri voima on vielä siinäkin, että ne voivat muodostua suuriksi työvoimalähteiksi, josta työvoimasta suurkaupungeissa on sellainen puute. Vapauttaen työtätekeviä naisia ei-tuottavasta työstä kotitaloudessa, luomalla heille tarpeellisia ja kohtuullisilla hinnoilla käytettäviä laitoksia (pesulaitoksia, ruokaloita, lastentarhoja, -puistoja, -seimiä jne.), me voimme vetää heitä teollisuustuotantoon, työskentelemään elinoloja ja kulttuuritarpeita palvelevissa laitoksissa ja virastoissa sekä hallintaelimissä.

VI.

Kohottaaksemme organisatoorisen työmme poliittisen johtamisen tasolle, meidän on ennen kaikkea kohotettava tällä alalla työskentelevien kaaderien tasoa, saatava ne vakiinnutetuksi pitemmäksi aikaa työskentelemään yhdessä paikassa. Neuvostojen työn tarkastelu osoittaa, että neuvostojen johtavat kaaderit, varsinkin orgosastojen johtajat sekä neuvostojen ja toimeenpanevien komiteoiden instruktorit vaihtuvat joskus moneenkin kertaan yhden vuoden kuluessa. Työskennellessään vain 3—4 kuukautta yhdessä paikassa henkilö ei tietenkään ehdi saada mitään tehdyksi, mutta ei hän ehdi edes kunnolleen tutustuakaan kaikkiin työnsä kohteisiin, ei ehdi tutustua ympärillään oleviin ihmisiin, joiden johtaminen on annettu hänen tehtäväkseen.

Oloissa, jolloin usein vaihdellaan neuvostojen puheenjohtajia ja orgosastojen johtajia, on kovin vaikea saada huomattavampaa kasvua aikaan työntekijäin nostattamisessa alhaalta käsin. Huomattavasti menestyksellisemmin edistyy uusien työntekijäin nostattaminen johtavaan työhön alemman neuvostoaktiivin keskuudesta siellä, missä tähän alempaan aktiiviin on huolellisesti ja syvällisesti tutustuttu, ja siihen päästään vain neuvostotyöntekijäin pitkäaikaisella ja lujalla yhteydenpidolla tämän aktiivin kanssa. Vieläkin hitaammin ja vaikeammin edistyy työtätekevien naisten nostattaminen johtavaan työhön, vieläpä eräissä tapauksissa heidän osallistumisensa johtavaan työhön on päinvastoin supistunut. Eräillä alueilla on ollut havaittavissa sellaista, että kyläneuvostojen puheenjohtajina toimivien naisten lukumäärä on laskenut, samoin heidän osuutensa sektioiden johtajain keskuudessa jne. Tämä ei suinkaan merkitse sitä, että työtätekevät naiset kävisivät passiivisemmiksi. Päinvastoin, naisten aktiivisuus kasvaa varsin voimakkaasti, jota todistaa naisten osuuden kohoaminen tuotannossa — teollisuuslaitoksissa ja kollektiivitalouksissa. Naisten lukumäärä kasvaa traktorinkuljettajain, kollektiivitalouksien tavarafarmien johtajain, rengasorganisaattorien ja kollektiivitalouksien prikaatien prikatiirien keskuudessa. Naisten lukumäärä kasvaa metallurgian, konerakennusteollisuuden ja muiden teollisuuslaitosten työntekijäin keskuudessa.

Eräs neuvostojen organisatiotyön perustehtäviä on työtätekevien naisten nostattaminen johtavaan työhön. «Meidän, — sanoi tov. Stalin, — on tervehdittävä työtätekevien naisten yhteiskunnallisen aktiivisuuden kasvua ja heidän nostattamistaan johtaville paikoille, mikä on kulttuurisuutemme kasvun varma tunnusmerkki». Epäilemättä kaikkein laajamittaisemmin ja joukkoluontoisemmin voidaan työtätekeviä naisia nostattaa johtaville paikoille juuri kylien ja kaupunkien neuvostoissa, niiden sektioissa ja edustajaryhmissä. Mutta tätä nostattamista on järjestettävä, sillä meillä ei ole mitään perustetta luottaa siihen, että se tapahtuisi sileästi, itsevirtauksen varassa.

Erittäin tärkeä on kysymys siitä, miten työtätekeviä naisia on nosta-

tettava johtavaan työhön. Eräät ajattelevat, että se on hyvin yksinkertainen asia: nostatit, nimitit tehtävään — ja sillä selvä, työskennelköön muka. Mutta kokemus on meille osoittanut, että tällaiset pikahopulla tehdyt nostamiset, ilman että olisi syvällisesti tutustuttu naiskaadereihin, johtavat useinkin siihen, että nostatetaan ei niitä henkilöitä, joita pitäisi, taikka sitten ei nosteta juuri niihin tehtäviin, jotka parhaiten soveltuisivat nostokkaalle. Ja sitäkin huonompaa on se, kun nostatettua heikosti valmennetun työläis- tai kollektivistinaisen johtavaan työhön hänet sitten jätetään oman onnensa nojaan, antamatta minkäänlaista apua. Eiköhän liene selvää, että tämä mainio aate itse asiassa, työtätekevien naisten nostattaminen johtavaan työhön, voi väärin toteutettuna muodostua vastakohdakseen ja vain siksi, että useinkin tämä tehtävä yritetään ratkaista yhdellä hyppäyksellä, yhtämittaisen ja syvällisen työn asemesta.

Välttääksemme tällaisia ilmiöitä, meidän on, organisatoorista koneistoa uudestijärjestäessämme, järjestettävä työt työtätekevien naisten esiinvetämiseksi, luetteloimiseksi ja nostattamiseksi siten, että tämä työ olisi aina koko orgosastolla kokonaisuudessaan huomionsa kohteena ja ettei siinä samaan aikaan pääsisi muodostumaan henkilövastuuttomuutta, vaan että siinä näkyisivät konkreettiset ihmiset. Tästä työstä tulee orgosastossa ehdottomasti olla vastuussa yhden johtavista työntekijöistä.

Eräänä mitä tärkeimpänä puolena neuvostojen työn uudestijärjestelyssä on neuvostojen ja toimeenpanevien komiteoiden orgosastojen johtajain ja instruktorihenkilökunnan auktoriteetin kohottaminen.

Jotta orgosastot kykenisivät suoriutumaan siitä suuresta työstä, minkä me orgosastoille asetamme, on päästävä siihen, että tämän työn johdossa olisivat voimakkaimmat ja parhaiten valmennetut työntekijät.

Heikolla johdolla orgosasto ei kykene kunnolla suoriutumaan sellaisista tehtävistä kuin kilpailun järjestäminen neuvostosta, joka parhaiten työskentelee jollakin rakennustyömme määrätyllä alalla. Sillä tämä työhän vaatii orgosastolta suurta joustavuutta ja manöveeraustaitoa, sillä kilpailun suorittaminen eri työaloittain vaatii suurta taitavuutta töiden suunnittelussa, taitoa vetää siihen mukaan kansankomissariaattien, päähallintojen ja ammattiliittojärjestöjen vastaavat osastot, taitoa keskittää ja kietoa niiden toiminnat toisiinsa kiinteässä yhteydessä neuvostojen sektioiden kanssa.

Ja tähän voidaan päästä vain sillä ehdolla, jos orgosastojen johtajat tulevat nauttimaan riittävää auktoriteettia neuvoston tai tpk:n muiden osastojen silmissä.

Tämän vuoksi on välttämätöntä, että orgosaston johtajana toimisi yksi vastaavan tpk:n tai neuvoston puhemiehistön jäsenistä.

Neuvostojen ja toimeenpanevien komiteoiden instruktorikunta on aina esittänyt ja esittää suurta osaa elävän yhteyden aikaansaamisessa ja ylläpitämisessä ylempien ja alempien elinten välillä. Instruktorit tosiasiassa ovat suorittaneet puolueen ja hallituksen päätösten toimeenpanon tarkistusta. Ja heidän osuutensa kasvaa yhä edelleen päätösten toteuttamisen järjestäjinä. Instruktorien kautta voidaan vetää esiin voimakkaimmat aktivistit jotta heitä sitten voitaisi nostattaa johtavaan työhön neuvostossa tai tpk:ssa. Tietenkin, jos instruktorikunta vaihtuu usein, jos se on heikosti valmennettu, eikä tunne joukkotyön erikoisuuksia, niin se ei kykene suoriutumaan sille asetetuista tehtävistä. Tässä on huomautettava, että puoluetyön uudestijärjestelyssä saadut kokemukset helpottavat huomattavasti tehtäväämme kohottaa instruktorien osuutta. Tässä me voimme ja meidän tulee omaksua puoluejärjestöiltä oppia siitä, miten instruktorien työ on järjestettävä. Instruktorien työn tulee, ensinnäkin,

rakentua alueellis-työaloittaisen tunnusmerkin mukaan, ja toiseksi, on määriteltävä määrätyn laajuinen toimialue joka tulee yhden instruktorin hoidettavaksi: montako piiriä tulee kiinnittää yhdelle alueen, aluepiirin tai tasavallan elimissä työskentelevälle instruktorille, montako kyläneuvostoaluetta yhtä piirin tpk:n instruktoria kohti. Meidän on päästävä siihen, että instruktorit tosiaan tuntisivat toimialueensa: sen taloudelliset piirteet ja varsinkin sen kaaderit. Ilman tällaista toimialueensa perinpohjaista tuntemusta heidän työnsä muodostuu kyseessäolevalla toimialueella tapahtuvan työn pintapuoliseksi tarkasteluksi ja siten kiertämättä luisutaan ulkonaisen tehokkuuden näyttämiseen.

Tehtävämme on sellainen, että instruktori olisi teknillisesti ja poliittisesti lukutaitoinen, että hän olisi hyvä järjestäjä ja kyllin auktoriteettinen henkilö hoitamansa toimialueen työntekijäin silmissä. Tästä johtuukin välttämättömyydeksi huolellisesti valikoida instruktorikaaderit ja siirtyä siihen, että instruktorit nimitettäisiin pääasiallisesti neuvostojen, tpk:oiden jäsenten ja Toimeenpanevan Keskuskomitean jäsenten keskuudesta. Tämä tulee edistämään myöskin neuvostojen, tpk:oiden ja Toimeenpanevan Keskuskomitean eläviä yhteyksiä paikkakunnille.

Tehtävämme lujittaa neuvostoja ja toimeenpanevia komiteoita kaadereilla ei vielä olisi täydellinen, ellemme vielä koskettelisi kysymyksiä neuvostotyöntekijäin valmentamisesta ja lisävalmennuksesta. Meidän tulee suunnitella laajemmin järjestettäväksi sellaisten työntekijäin kuten kylä- ja kaupunkineuvostojen sihteerien, neuvostojen ja toimeenpanevien komiteain instruktorien lyhytaikaisia kursseja ja kurssikonferensseja. On välttämättä taattava, että pidettäisiin säännöllisesti kyläneuvostojen puheenjohtajien aluetta ja aluepiiriä käsittäviä neuvottelukokouksia, sovitellen ne kutsuttaviksi aina joitakin suuria taloudellisia tai poliittisia joukkokamppailuja valmisteltaessa.

Sellaisia työntekijöitä, kuten piirien tpk:oiden sihteerejä, instruktoreja ja niiden orgosastojen johtajia on ryhdyttävä laajemmin lähettämään korkeammille neuvostorakennustyön kursseille. Ja loppujen lopuksi, sellaisten työntekijäkaaderien, kuten piirien tpk:oiden puheenjohtajien, kaupunkineuvostojen puheenjohtajien, alueiden ja aluepiirien tpk:oiden ja Tp.KK:n instruktorien yms. suhteen on välttämättä taattava heidän valmennuksensa edelleen kohottaminen kommunististen korkeakoulujen puitteissa: joko nykyisissä kommunistisissa korkeakouluissa, perustamalla niihin tämän alan osastot, taikka perustamalla sitä varten uuden kommunistisen korkeakoulun. Joka tapauksessa meidän on pyrittävä valmentamaan korkean ammattitason omaavia joukkojen järjestäjiä.

VII.

Virheellisistä askeleista neuvostojen työn uudestijärjestelyssä on välttämättä merkittävä yritteet likvidoida vähemmistökansallisuuksien osastot alueiden ja aluepiirien toimeenpanevien komiteain yhteydessä ja liittotasavaltojen Toimeenpanevissa Keskuskomiteoissa, katsoen ne «funktsionaalisiksi». Tällaiset perusteettomat motiivit tässä, epäilemättä, juontuvat vähemmistökansallisuuksien keskuudessa suoritettavan työn sekä Neuvostoliiton kansallisten syrjäseutujen kulttuurisen, teknillisen ja taloudellisen takapajuisuuden poistamisen aliarvioimisesta. Tehtävämme on sellainen, että toteuttamalla joukon erikoistoimenpiteitä voimistaisimme työtä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa ja järjestäisimme tämän työn siten, että aikaisemmin sorrettujen kansallisuuksien taloudellinen, teknillinen ja kulttuurinen kehitys takaisi niiden pääsemisen historiallisesti mahdollisemman lyhyissä ajoissa osallisiksi etummaisten kansallisuuksien

kulttuurista, kohoaisivat niiden kulttuurin tasolle.

Sellaista tehtävää, kuten XVII puoluekokouksen päätösten täyttämistä yleisen pakollisen polyteknillisen koulukasvatuksen toteuttamisesta, klubiverkoston laajentamisesta maaseutupaikkakunnilla toisen viisivuotiskauden kuluessa 130 %:lla, sairaspaikkojen laajentamista 98 %:lla, seimipaikkojen — 129 %:lla jne., ei voida samalla lailla ratkaista Moskovan alueella ja Kasakstanissa, Bashkiiriassa taikka Burjato-Mongoliassa. Kansallisilla alueilla ja tasavalloissa tulee näiden ja puolueen muidenkin päätösten täyttäminen järjestää toisella tavalla, siinä mielessä, että tasavaltojen elinten taholta niille annettaisiin enemmän sekä aineellista että organisatoorista apua, ensinnäkin, ja toiseksi, että niiden itsensä paikkakunnilla on kulutettava enemmän varoja ja voimia tämän asian järjestämiseen.

Se erikoisen suuri huomio ja herkkä suhde, jota neuvostovalta osoittaa kansallisille tasavalloille, alueille, piirikunnille, piireille ja kyläneuvostoalueille, vaatii, että sen toteuttamiseksi olisi myöskin erikoinen koneisto. Ilman tällaista koneistoa me emme voisi käytännössä realisoida mitä tärkeimpiä puolueemme päätöksiä ja ne muodostuisivat pelkiksi julistuksiksi. Juuri tämän vuoksi ehdotukset, että poistettaisiin kansallisuuksien osastot, on katsottava poliittisesti virheellisiksi.

Enemmänkin, tarkoituksella voimistaa työtä vähemmistökansallisuuksien keskuudessa meidän on parannettava myöskin autonoomisten ja liittotasavaltojen Toimeenpanevien Keskuskomiteain, alueiden ja aluepiirien tpk:oiden vastaavia koneistoja. Eräiden Toimeenpanevien Keskuskomiteain ja aluepiirien toimeenpanevien komiteain yhteydessä olevat kansallisuuksien komissiat on liian laajoina ja kankeina eliminä likvidoitava ja vaihdettava ne joustavampaan ja elävämpään orgnisatiomuotoon: kansallisuuksien osastoihin. Ja vain niissä tasavalloissa ja aluepiireissä, joissa vähemmistökansallisuudet muodostavat vain vähäisen prosentin, voidaan niiden tarpeiden palveleminen asettaa orgosastoille, joissa on muodostettava vastaava instruktoriryhmä.

VIII.

Ylläesitetyistä asenteista ja näkökannoista neuvostojen työn uudestijärjestelyssä johtuu joukko toimenpiteitä, jotka vaativat pikaista ratkaisua. Niiden toimenpiteiden joukkoon tulee merkitä perusasetusten laatiminen kylä- ja kaupunkineuvostoista ja piirien toimeenpanevista komiteoista. Näissä asetuksissa tulee ehdottomasti heijastua ne neuvostojen uudet tehtävät, jotka niille johtuvat maaseudulla kollektivisoitumisen yhteydessä muuttuneista oloista, kollektivisoituneen talonpoikaiston muodostumisesta neuvostovallan vankaksi tueksi, sekä politosastojen perustamisesta kone-traktoriasemien ja neuvostotilojen yhteyteen. Niiden suurten tehtävien yhteydessä, joita NKP(b):n XVII edustajakokous asetti paikallisille neuvostoille, muunmuassa sen yhteydessä, että on kehitettävä ja turvattava entistä suurempi kasvu elinoloja ja kulttuuritarpeita palveleville laitoksille, kuin myöskin paikallisluontoiselle teollisuudelle, yhtenä mitä tärkeimpänä keinona elintarpeiden sekä työtätekevien joukkojen laajaa kulutusta varten tarvittavien esineiden tuotannon kohottamiseksi, on lujitettava paikallisia budjetteja, luovuttaen piirien toimeenpaneville komiteoille, kaupunki- ja kyläneuvostoille osan nykyään trustien ja keskusjärjestöjen hallussa olevista tuotantolaitoksista. Meidän on koetettava jouduttaa XVII puoluekokouksen päätöksen täyttämistä siitä, missä NKP(b):n Keskuskomiteaa ja Kansankomissaarien Neuvostoa kehoitetaan «voimistamaan paikallisluontoista teollisuut-

ta, siirtämällä paikalliselinten haltuun joukon yleisliittolaisen ja tasavaltojen merkityksen omaavista teollisuuslaitoksista, sekä luovuttamaan huomattavan osan paikallisteollisuuden tuottamista voitoista paikallisten toimeenpanevien komiteoiden käytettäviksi». Siis nykyään suoritettavan neuvostojen työn uudestijärjestelyn tuloksena meidän on saatava lujitetuksi piirien toimeenpanevien komiteoiden ja kaupunkineuvostojen budjetteja, lujitettava kyläneuvostojen budjetteja siellä, missä ne jo ovat käytännössä, ja järjestettävä ne kaikkialla, missä niitä ei vielä ole järjestetty.

Näissä perusasenteissa on yksityiskohtaisemmin harkittava kysymys ammattiliittojen koneistojen lähentämisestä neuvostokoneistoon niiden käytännöllisessä työssään. Muunmuassa tulee täsmällisemmin määritellä neuvostojen ja ammattiliittojen alempien elinten väliset keskinäissuhteet, jotka ammattiliittoelimet puoluekokouksen päätösten mukaan tulevat toteuttamaan Työläis-talonpoikaistarkastuksen alempien elinten tehtäviä, ja taattava neuvostoille tämän asian johto. On myöskin harkittava kysymys kommunistisen nuorisoliiton kevyen ratsuväen toimesta osoitettujen toimenpiteiden toteuttamisesta. Tämän toimintamuodon käytännöllisellä työllä on mitä suurin poliittinen ja taloudellinen merkitys ja sitä suurempia tuloksia se tulee antamaan, mitä joustavammin neuvostot tulevat käymään käsiksi niihin kevyen ratsuväen nostamiin kysymyksiin, jotka kuuluvat neuvostoille.

Ottaen suunnaksi suurten joukkojen vetämisen mukaan neuvostojen käytännölliseen työhön, meidän tulee saada aikaan, että paikkakunnilla määrättäisiin erikoinen neuvostopäivä. Käytännöllisesti tämä merkitsee sitä, että 1) kaikissa teollisuuslaitoksissa, kollektiivitalouksissa, virastoissa jne. asetettaisiin ehdottomasti yksi päivä viikossa erikoisesti edustajaryhmien istuntojen ja neuvottelukokousten pitämistä varten, ja 2) että ehdottomasti asetettaisiin päivät (suunnilleen kerran kahdessa viikossa) neuvostojen ja niiden sektiain istuntojen pitämistä varten. Neuvostopäivien asettaminen on aivan välttämätöntä ei vain kokemusvaihdon turvaamiseksi edustajaryhmien työlle sekä kertyneiden kysymysten harkitsemiseksi edustajaryhmissä ja neuvostojen sektioissa, mutta myöskin näiden järjestöjen työn valvomiseksi.

Organisatoorinen selvyys ja täsmällisyys sekä kurinalaisuuden ja vastuunalaisuuden kohoaminen edustajille ja neuvostoaktiiville uskotuista tehtävistä, sallivat meidän kohottaa entistä korkeammalle tasolle myöskin toimeenpanon tarkastuksen siitä, miten kansankomissariaattien, päähallintojen ja trustien paikalliselimet sekä kooperatiivielimet täyttävät puolueen ja hallituksen päätöksiä. Täten samalla voimistuu joukkojärjestöjen osoittama apu ja myötävaikutus puolue- ja neuvostokontrollin elimille, mikä on erittäin välttämätöntä sen yhteydessä, kun kontrollielinten henkilökuntaa supistetaan.

Kaikki nämä uusintajärjestelyn kysymykset meidän on pääpiirteissään ratkaistava edessäoleviin neuvostovaaleihin mennessä, jotta vaalit kylä- ja kaupunkineuvostoihin kuin myöskin vaalit neuvostojen toimeenpaneviin komiteoihin suoritettaisiin huomioimalla voimien sijoittelun uudella tavalla. Tämän lisäksi itse työn uudestijärjestelykin on suoritettava siinä mielessä, että edessäolevien neuvostovaalien suorituksen yhteydessä me saisimme vakiinnutetuksi työhön neuvostoissa, paitsi neuvostoihin valittuja edustajia, myöskin mahdollisimman laajan neuvostoaktiivin. Tämän vaalikamppailun aikana meidän tulee saada tosiasiallisesti järjestetyksi edustajaryhmät ja neuvostojen sektiat tuotannossa parhaiten kunnostautuneista ja auktoriteetti-

simmista iskureista. Luomalla nämä neuvostojen joukkoelimet, takaamalla niille lujat ja neuvostovallalle vannoutuneet johtajat, me siten lujitamme neuvostovaltion tukipohjaa, kohotamme neuvostojen työkuntoisuutta sosialistisen rakennustyömme kaikilla osilla.

Eräästä imperialismin filosoofista

Viime vuonna ilmestyi tunnetulta saksalaiselta filosofilta O. Spengleriltä teos "Ratkaisun vuodet". Teosta on erittäin voimakkaasti mainostettu maailman porvarillisessa lehdistössä ja on se ilmestynyt useilla eri kielillä; tämän vuoden alussa se mm. ilmestyi suomenkielisenä käännöksenä Suomessa, jossa se myöskin on herättänyt porvariston piireissä paljon huomiota. Seuraavassa julkaisemme tov. G. Zinovjevin tuon teoksen johdosta "Bolshevikille" kirjoittaman artikkelin, jossa laajasti ja perusteellisesti selostetaan tämän "imperialismin filosofin" meillekin monessa suhteessa kiintoisen teoksen sisältöä ja merkitystä.

I.

JUURI ilmestynyt Osvald Spenglerin kirja *(Ratkaisun vuodet)*, jonka johdosta maailman porvarillisessa lehdistössä on nyt nostettu sellainen melu, on epäilemättä kaikkein kiintoisin, kaikkein merkitsevin ja kaikkein luonteenomaisin koko mätänevän kapitalismin ideoloogien uusimmasta kirjallisesta tuotannosta. Tuohon imperialismin filosofiaan epäilemättä kannattaa pysähtyä yksityiskohtaisesti.

Saksan nykyisen porvariston ideoloogeilla on tuon porvariston aseman vuoksi nykyisin se etu muiden maiden porvarillisiin ideoloogeihin nähden, että he usein asettavat kapitalismin vastaisten kohtaloiden tärkeimmät kysymykset avoimemmin, vähemmin korulausein ja illusioin. Saksan porvaristo joutui jo v. 1918 katsomaan silmistä silmiin yhteiskunnallista perikatoaan. Saksan porvariston kaikkein kaukonäköisimmät ideoloogit käsittävät sydämensä syvyydessä kapitalismin kohtalon ja tuntevat, että fasistinen "eera" on vain lykkäys ja sen ohella viimeinen. Toiset suurten kapitalististen maiden porvarilliset ideoloogit päättelevät näin: jos kapitalistisen järjestyksen asiat luistavat huonosti, niin siitä ei ole vahinkoa, meillä on vielä äärimmäisessä tapauksessa varalta fasismi, ja jos tarve tulee, niin "me" saatamme voimaan fasistisen järjestyksen. Mutta kaukonäköisemmät porvarilliset ideoloogit päättelevät toisin: kapitalistisen järjestyksen asiat ovat sangen huonosti, sillä me olemme jo astuneet fasismin kauteen. Ja juuri siksi niistä maista, missä tämän "vielä" tilalle on tullut "jo", s.o. ennenkaikkea Saksasta tulee etsiä kaikkein avomielisimpiä porvarillisia ideoloogeja.

Osvald Spengler on kirjallaan *Ratkaisun vuodet* osoittanut, että hän on lähellä tätä viimemainittua porvarillisten ideoloogien ryhmää, t.s. niitä porvarillisia johtajia, jotka ovat täynnä mitä synkimpiä aavistuksia kapitalismin kohtaloon nähden, jotka tajuavat kapitalismin häviön kiertämättömyyden, jotka henkensä kaikilla säikeillä tuntevat sen lähenevän tuhon ja sen vuoksi vuo-

si vuodelta yhä enemmän synkkenevät. *Euroopan perikadon* kuuluisa tekijä kirjoittaa nyt jo kirjan itse asiassa *kapitalismin perikadosta yleensä.* Hän on täynnä synkkiä ajatuksia tämän lähenevän tapauksen johdosta. Hän kuvaa sen kaikkein mustimmilla väreillä, pelästyttäen koko maailman imperialistista porvaristoa, kutsuen sitä kaikkein "sankarillisimpaan" voimainponnistukseen vallankumouksellista proletariaattia vastaan, kuiskaisten sille kaikkein "uhkarohkeimmat", kaikkein uskalletuimmat keinot — sillä muita hän ei näe — kapitalismin pelastamiseksi.| Hänellä ei nykyisessä yleisessä mielentilassaan ole enää sijaa varovaisuudelle, diplomatialle, ehdollisuudelle. Vesi nousee kaulaan saakka. Historia jättää maailman kapitalismille sangen vähän aikaa harkintaan ja kokeilemiseen. On toimittava. On nimitettävä vaaraa nimeltään. On syöstävä vihollinen, s.o. työväenluokan, porvariston tulevan haudankaivajan kimppuun puukko kädessä *nyt heti,* niinkauan kuin vielä on vaikkapa vähäisiäkin mahdollisuuksia reväistä rikki sulkeutuva kuoleman rengas.

Tätä varten täytyy äänekkäästi, kaiken ehdollisuuden unohtaen, huutaa, että *pääviholIinen on työläinen.* Tätä varten on pikemmin käytävä työläistä kurkkuun. *Nykyiset vuodet ovat vuosia, jotka ratkaisevat,* ulvoo Spengler. Ja rivien välistä voi lukea: ja ehken ovat *jo ratkaisseet!* Tällaisessa mielentilassa tuo porvariston ideoloogi ei voi olla lörpöttelemättä sitä, mitä imperialistinen porvaristo nykyisellä historiallisella ajankohdalla kätkee sydämensä pohjassa. Sen, mitä Hovereilla, Kruppeilla, Balduineilla, Morgeneilla, Rothsildeilla ja Deterdingeillä on ajatuksissa, sen Spengler lausuu julki.

Spenglerin kirja käsittelee kahta pääteemaa: kapitalismin tilaa *nykyisessä Saksassa* ja nykyaikaisen kapitalismin tilaa *yleensä.* Juuri tämä viimeinen teema on kiinnostavin. Useissa tapauksissa tekijän on tahtoen tai tahtomattaan otettava härkää sarvista ja asetettava historiallisen huomispäivän tärkeimpiä kysymyksiä. Tämä porvariston filosoofi, jonka lähestyvien tapauksien odotettavissa oleva kehkeytyminen on saattanut rajun pelon valtaan, tulee sanoneeksi paljon sellaista, mistä imperialistisen porvariston kiihottomammat johtajat pitävät parempana olla vaiti (ainakin painetussa sanassa), ja usein pistää sormensa kapitalismin kaikkein ammottavimpiin haavoihin. Lukija on kanssamme yhtä mieltä siitä, että tällaisia kirjoja ei ilmesty joka päivä, ja että tällainen tuote, jonka on kirjoittanut joka tapauksessa "auktoriteettinen" porvarillinen filosoofi, ei jokapäiväinen kirkuja, vaan kirjailija, joka yrittää luokkansa näkökannalta pohtia, nykyajan perusprobleemoja, ansaitsee tarkkaavan huomion.

Spengler nimittää itseään "miehuullisen pessimismin" edustajaksi. Ja siinä ominaisuudessa hän tekee useita arvokkaita tunnustuksia maailman vallankumouksen ja kapitalistisen maailman taantumuksen väliisiä nykyisiä voimasuhteita koskevan kysymyksen alalla.

Maailman talouspulasta Spengler sanoo näin:

"Taloudellinen katastrofi, jota on haltioituneena ennustettu jo kokonainen vuosisata sitten ("Kommunistisessa manifestissa") on tullut. Maailman pula, joka on jo kestänyt useita vuosia ja jatkuu vielä sangen kauan aikaa, ei suinkaan ole seurauksiltaan ohimenevä, niinkuin koko maailma sitä ajattelee" (s. 105—106)[1]).

Nykyinen maaimanpula *ei* johtunut maailmansodasta. Sota vain lak-

[1]) Spenglerin kirjasta otetut sitaatit on suomennettu Zinovjevin venäjänkielisen käännöksen mukaan.

kasi pidättämästä pulaa, selittää Spengler.

"Historia antoi meille vain yhden lyhyen kauden itsepetosta varten: se oli maailmansodan (s.o. vv. 1914—1918 sodan) *valmistamisen* kausi, joka vaati suunnattoman määrän tuotannosta erotettuja työkäsiä — sotilaita vakinaisia armeijoita varten ja työläisiä, joiden tuli työskennellä kaiken välttämättömän valmistamiseksi sotaa varten. Sitten tuli suuri sota ja sen yhteydessä — toistamme, *sota ei aiheuttanut pulaa, vaan vain lakkasi pidättämästä sitä* — koko valkoisen maailman taloudellinen katastrofi" (s. 124).

"Me elämme tulivuoren purkauksen aikaa, joka on voimakkaampi kuin mitä tähän saakka on nähty. Yö on tullut, maa vavahtelee ja kiehuvat laavavirrat vyöryvät useiden valtioiden alueille. Ja kas, tällaisen asiantilan vallitessa ihmiset odottavat pelastusta palokunnalta" (s. 129). Kas tällaisilla väreillä Spengler kuvaa kapitalismin nykyisen katastrofin. Yö on tullut, maa vavahtelee — näin tämä mätänevän kapitalismin filosoofi ottaa vastaan tapahtuvan. Hän on itsepetosta vastaan. Hän on kevytlentoista optimismia vastaan, tämä "miehuullinen pessimisti".

"Tämä pelkurimainen ja epärehellinen optimismi julistaa säännöllisesti kerran kuukaudessa, että kriisi on mennyt ohi ja on tullut uusi "korkea konjunktuuri" ja "kukoistus" — tarvitaan vain pari keinottelijaa arvopapereiden kurssien tilapäisen kohoamisen saavuttamiseksi. Tämä samainen pelkurimainen ja epärehellinen optimismi julistaa, että työttömyys on loppunut, heti kun vain on onnistuttu jotenkuten järjestämään jossakin työtä joillekin sadalle ihmiselle. Ja tämä pelkurimainen ja epärehellinen optimismi kirkuu erikoisen äänekkäästi saavutetusta "kansojen sopimuksesta" joka kerta, kun Kansainliitto, tuo maleksijain ja kesävieraiden joukkio, joka pitää vetelehtimisestä Geneven järvellä, tekee tuon tai tämän päätöslauselman" (siv. 11). Melko avoimesti sanottu! Ja tällainen avomielisyys ei, luonnollisesti, ole "soliidin" imperialistisen porvariston toisten edustajain mielen mukainen.

"Kun näkee, että "syytä" puhjenneeseen taloudelliseen katastroofiin etsitään sodasta, sotaveloista, inflatiosta, valuuttavaikeuksista j.n.e., kun tempppuillaan oikealle ja vasemmalle sanoilla "uusi taloudellinen nousu", "työttömyyden loppu", kuvitellen, että nämä tunnuslauseet muka todella voivat poistaa nykyisen kauhean kauden ihmiskunnan elämästä, — silloin todella täytyy joutua epätoivoon meitä odottavaan tulevaisuuteen nähden" (siv. 129).

Ei, imelät korulauseet riittävät. Spengler tahtoo asettaa kysymyksen suoraan vastattavaksi. Porvaristo ei kykene lopettamaan nykyistä pulaa, ei kykene selvittämään laskujaan työväenluokan kanssa. Kysymys talouspulan poistamisesta (tai edes sen tuntuvasta lieventämisestä) on myös kysymys porvariston taistelusta työläisiä vastaan, julistaa hän avoimesti. "Ei, tätä pulaa haluttiin. Tämä pula kaikkine oleellisine piirteineen on seuraus proletariaatin johtajien aivan tietoisesta työstä (s. 106). "Tuo työ alkaa siitä hetkestä, jolloin marxilaisen sukupolven ammattivallankumoukselliset ymmärsivät, että luoteis-Euroopassa (hiileen yhdistyvä) teollisuus tulee koko talouselämän tärkeimmäksi osaksi" (s. 108). Tässä "omalaatuisessa" muodossa "filosoofi" Spengler esittää sen ajatuksen, että "marxilaisen sukupolven ammattivallankumoukselliset" ovat tieteellisen analyysin perustalla ennakolta osoittaneet kapitalismin "kehityksen" nykyisen kulun ja sen nykyisen maailman talouspulan. Proletariaatin johtajat "halusivat" pu-

laa! Proletariaatin johtajat "aiheuttivat" pulan. Vain murrettuamme vallankumouksellisen proletariaatin selkärangan "meillä" on joitakin mahdollisuuksia murtaa pula — niin "opettaa" kapitalisteja Spengler.

"Sellaisina aikakausina, kuin nykyinen, on kaksi ja vain kaksi luonnollista puoluetta, kaksi luokkataistelun rintamaa, kaksi todellista voimaa, kaksi suuntaa, miten ne itseään nimittänevätkään ja minkälaiseen määrään puoluejärjestöjä ne jakaantunevatkaan. Sen todistaa voimistuva joukkojen bolshevisoituminen Amerikan Yhdysvalloissa, sen todistaa venäläinen tyyli niiden ajatuksissa, niiden toiveissa ja haluissa. Sellainen on toinen "puolue" (s. 130).

"Juuri sen vuoksi Englannin liberaalinen puolue on hävinnyt ja sen perillinen — Englannin työväenpuolue — nykyisessä muodossaan myös häviää. Juuri siksi hävisivät keskustapuolueet Saksassa miltei ilman mitään vastarintaa. Pyrkimys "keskitielle" on vanhuksen halua lepoon hinnalla millä tahansa. Se on historiallinen virkaero" (s. 131).

Kas näin "opettaa" Spengler. Hän vihaa luokkataistelun teoriaa. Hän puhuu siitä vaahdossa suin. Ja samaan aikaan hän näkee porvariston ainoan mahdollisuuden nykyisestä pulasta selviytymiseen luokkataistelun — kapitalistien taistelun työläisiä vastaan — raivokkaassa kärjistämisessä.

II.

Kapitalismin perikadon filosoofin viha työväenluokkaa kohtaan on todella rajaton. Hän kiehuu vihasta maailman proletariaattia kohtaan. Meidän luokkamme on aiheuttanut hänen luokalleen jo sangen paljon ikävyyksiä — niin että on jopa miellyttävää lukea, kuinka tämä filosoofi pakahtuu "kiukkuisissa" syytöksissään, voimattomissa kiihkoiluissaan maailman proletariaattia vastaan, menehtyen raivoonsa. Sallittanee tässä kohdassa tehdä yksityiskohtaisempia lainauksia filosofimme kirjoituksesta. Se on todellakin huvittavaa lukemista.

"V. 1848 ajoista lähtien sana "työläinen" on ympäröity jonkinlaisella pyhimysloisteella, ja tällöin ihmiset eivät ajattele tuon sanan käytön sisältöä ja rajoja. Mitä yhteistä on vuorityöläisen, merimiehen, räätälinsällin, metallityöläisen, viinurin, pankkivirkamiehen, maatyöläisen ja katujenlakaisijan välillä? Mutta kuitenkin heidät kaikki yhdistetään samaan käsitteeseen "työväenluokka". Itse asiassa ei sellaista luokkaa kansojen talousrakenteessa ole lainkaan olemassa. Ja siitä huolimatta "työväenluokka" muodostuu poliittiseksi voimaksi, muodostuu taistelevaksi puolueeksi, joka jakaa koko valkoisen maailman kahteen rintamaan" (s. 81).

"Länsi-Euroopan "hyvän" yhteiskunnan piireissä palvotaan venäläisiä nihilisteja, espanjalaisia anarkisteja y.m.s. Heidät ympäröidään sentimenttaalisuudella, joka synnyttää suorastaan kuvotuksen tunteen. Heitä vaalitaan, heitä juhlitaan intelligenttien salongeissa j.n.e. Parisissa ja Lontoossa ja erittäinkin Sveitsissä heille huoltapitäen taataan ei vain olemassaolon mahdollisuus, mutta myöskin mahdollisuus tehdä myyrän työtään. Liberaalinen lehdistö täyttää palstansa valitusvirsillä raskaan tilan johdosta vankiloissa, joissa näiden vapauden marttyyrien on joskus istuttava. Mutta siitä ei löydä ainoatakaan myötätunnon sanaa tavallisia sotilaita ja poliiseja kohtaan, jotka joutuvat yhteiskunnan vihollisten murhatekojen uhreiksi juuri, silloin, kun ovat täyttämässä pyhää velvollisuuttaan valtiojärjestyksen puolustamisessa. Näitä tavallisia sotilaita ja poliiseja tapetaan ja silvotaan, mutta liberaalinen lehdistö vaikenee" (s. 86.)

"Työläinen" julistetaan ainoaksi todelliseksi ihmiseksi, todelliseksi "kansaksi", jossa on koko historian, kaiken politiikan, kaiken yhteiskunnallisen huolenpidon tarkoitus ja ajatus. Että kaikki ihmiset, eikä lainkaan vain työläiset, tekevät työtä, että toiset — esim. insinööri, keksijä, organisaattori — tekevät paljoa tärkeämpää työtä — se on kaikki unohdettu. Kukaan ei uskalla viitata siihen, että työn laadulla, sen arvolla on erikoinen merkitys. Työksi lasketaan vain se työ, joka voidaan ilmaista tuntimäärissä, ja samaan aikaan "työläistä" pidetään köyhänä, onnettomana, osattomana, nälkäisenä, riistettynä; häneen yksistään keskitetään kaikki huolenpito; kukaan ei ajattele enää talonpoikaa, jonka täytyy työskennellä maataloudelle vähemmän edullisella maalla; kukaan ei murehdi talonpoikaa kohdanneen kadon tai raesateeseen tai hallaan yhdistyvän vaaran johdosta; kukaan ei huolehdi siitä, kuinka talonpoika tulee myymään työnsä tuotteet; kukaan ei huolehdi suurteollisuuden eri tahoille hajoittamain köyhäin käsityöläisten onnettomasta elämästä; ketään ei liikuta pikku kauppiaiden, kalastajain, keksijäin, lääkärien tragedia, joiden on otsa hiessä hankittava itselleen leipäpalansa, käytävä raskasta taistelua olemassaolostaan ja tuhoudutttava tuhansittain. Kaikki myötätunto kuuluu vain "työläiselle". Hänelle yksinään annetaan tukea, hänet vakuutetaan, hänestä huolehditaan. Enemmänkin, *hänet julistetaan pyhäksi, hänestä tehdään aikakauden epäjumala.* Hänen ympärillään pyörii koko maailma. Hän on koko taloudellisen elämän keskus, hän on kaiken politiikan lempilapsi, kaikki on olemassa vain häntä varten. Kansan enemmistön velvollisuutena on palvella häntä. Tuhmaa ja paksua talonpoikaa, laiskaa virkamiestä, parahiksi tahraista kauppiasta voidaan nauraa ja heistä voidaan tehdä pilaa; pilkata voidaan myöskin tuomaria, upseeria, tehtailijaa, joka aina on häijyjen kaskujen mieliaiheena, mutta kukaan ei uskalla nauraa "työläistä". Kaikki muut ovat tyhjäntoimittajia, vain hän yksin tekee työtä, kaikki muut ovat egoisteja, vain hän yksin on vapaa tästä synnistä. Koko väestön täytyy suitsuttaa ylistystä tälle epäjumalalle, kaikkien täytyy olla hänen edessään polvillaan, niidenkin, jotka ovat elämässään sangen paljon tehneet työtä. Hänen elämäntapansa on kaiken kritiikin yläpuolella" (s. 87).

"Puolueista ei ainoakaan rohkene julistaa, että se tahtoo edustaa muuta osaa kansasta eikä vain "työläistä". Miltei kaikki puolueet ilman poikkeusta suhtautuvat työläiseen kuin etuoikeutettuun säätyyn. Näin menetellään joko pelosta tai vaalimenestysten toivossa" (s. 105).

"Ei vielä milloinkaan koko maailman parlamenttien, puolueiden, puhujain ja kirjailijain pelkuruus ole ollut niin suuri kuin nyt. Kaikki he suorastaan nuolevat "kansan", joukkojen, proletariaatin saappaita" (s. 106).

Ei ole huonoa, lukija? "Korkealle" lentää tämä filosoofi. Kuitenkin hän erittäin hupaisesti ilmaisee *todellisen sisimpänsä* valituksissa sen johdosta, ettei kukaan huolehdi poliiseista, jotka täyttävät "pyhää velvollisuuttaan valtiojärjestyksen puolustamisessa". Poliisiparat! Tämän "hengen aristokraatin", tämän "yliihmisen", tämän "toisen Nietzschen" todellisena sankarina on . . . poliisi, joka täyttää "pyhää velvollisuuttaan valtiojärjestyksen puolustamisessa", yksityisomistuksen puolustamisessa. "Korkeaan kulttuuriin kuuluu ennenkaikkea omaisuus" (s. 70). "Omaisuus määrää ihmisen persoonallisuuden ja sikäli myöskin kulttuurin" (s. 71). "Korkea kulttuuri yhdistyy erottomattomasti ylellisyyteen ja rikkauteen" (s. 73). "Se, joka hyökkää omaisuutta vastaan,

hyökkää perhettä vastaan. Jos omaisuuden aatos tuhoutuu, perheen koko sisältö muuttuu mitättömäksi" (s. 160). Spengler pitää, yleensä puhuen, parempana puolustaa yksityisomistusta "kulttuurin" valenimellä, mutta hän ei aina pysy "linjalla", vaan jolloinkin, paljastautuen, julistaa, että kaikkein *lähinnä hänen sydäntään on poliisi, joka puolustaa "kapitalistisen valtiojärjestyksen perusteita"*.

Spengler vihaa työväenluokkaa raivoisalla vihalla. Ja hän ei salaakaan sitä. Työväenluokan poliittisen roolin kasvu, sen järjestyneisyyden, sen vaikutuksen, sen voiman kasvu saattavat tämän kapitalismin ideoloogin äärimmäisen raivon valtaan.

"Jokainen taloudellisessa toiminnassa askarteleva ihminen on tuloihinsa nähden riippuvainen *talouden tilasta;* vain palkkatyöläinen on vapaa tästä riippuvaisuudesta. Hän vaatii itselleen työpalkkaa, jota ei ole määritelty suinkaan elimellisellä tavalla, vaan jonka on sanellut poliittinen puolue" (s. 112).

"Vain yksistään "työläiset" voivat esittää huoliaan muille. "Työläinen" on vapautettu *päähuolesta* aivan samoin kuin rikkaiden perheiden lapset. Ja on itsestään selvää, että tämä huolista vapautuminen edistää vain rappeutumista" (s. 113).

Työläiset kapitalistisessa pakkotyössä elävät, näettekö, ilman huolita, "kuin rikkaiden perheiden lapset" (!). "Filosoofi" Spengler kirjoittaa tätä törkyä ihan vakavissaan. Vahinko vain, että hän ei selittänyt meille, koskeeko tämä hänen arvionsa myöskin kymmenien miljoonien *työttömien* työläisten asemaa. Jotta voi kirjoittelemisessa mennä tällaisiin väittämiin saakka, täytyy milteipä menettää tajuntansa, raivokkaan luokkavihan täytyy sekoittaa aivot siinä määrin, että milteipä joutuu syyntakeettomaan tilaan.

Mutta kuulkaa edelleen:

"Ammattiliittojen diktatuurin kautena (Saksassa) tammikuusta v. 1925 v. 1929 alkuun, s.o. neljän vuoden aikana Saksan talous vuosittain menetti 18.225 milj. markkaa kohtuuttomain työpalkkain, korkeiden verojen ja yhteiskunnallisiin tarpeisiin tehtyjen siirtojen vuoksi. *Tämä muodostaa kokonaisen kolmasosan kaikista kansallistuloista.* Kahta vuotta myöhemmin tämä summa vielä kohosi ja nousi 20 miljaardiin. *Mikä merkitys tähän verrattuna on 2 miljaardin korvausmaksuilla?"* (s. 114).

Niinpä juuri! Herra Spengler pitää itseään 96 prosentin "patrioottina". Spengler ja hänen hengenheimolaisensa pyrkivät yhdessä Hitlerin ja hänen hengenheimolaistensa kanssa ylläpitämään "omassa" maassaan yhtämittaista kaikkein vimmaisimman natsionalismin aaltoa. Heidän demagoginen agitationsa Versaillesin rauhaa vastaan on tärkeimpänä aineksena yleensä kaikessa heidän agitatiossaan, koko heidän sisä- ja ulkopolitiikassaan. Ellei olisi tätä vimmaista natsionalismia, ei olisi Saksan fasismiakaan. Mutta entä sitten? Herra Spengler, joka on tajuttomuuteen saakka kiukustunut "omia" työläisiään kohtaan, lörpöttelee taaskin koko Saksan fasistisen porvariston "salaisuuden". Mikä mitätön seikka ovatkaan nämä "vieraan" porvariston hyväksi suoritetut 2 miljaardin korvausmaksut, verrattuna "omien" työläisten hyväksi "liikaa" maksettuihin 20 miljaardiin.

Me emme käy tässä tutkimaan itse (tietysti liioiteltuja) numeroita, emmekä esitä tässä kysymystä siitä, missä määrin on todellisuudessa oikea väite työläisten "ylellisten vaatimusten" nielaisemista "yhdestä kolmasosasta kaikista kansallistuloista". Me sivuutamme tökerön väitteen olleesta "ammattiliittojen diktatuurista" Saksassa vv. 1925—1930. Me vain merkitsemme filosoofi Spenglerin tekemän vertailun:

"omille" työläisille "me", käy selville, "liikaa" maksamme joka vuosi 10 *kertaa enemmän* kuin "meille" tulevat maksamaan sotakorvaukset Versaillesin sopimuksen mukaan! Tästä ei ole vaikea tehdä johtopäätöstä. "Vieraat" kapitalistit, jotka sanelivat "meille" Versaillesin rauhan, menettelivät "meihin" nähden kehnosti. Mutta kymmenen kertaa suurempia vihollisia ovat "omat" työläiset. Tämän "kaavan" mukaan yleensä toimiikin Saksan porvaristo ja toimivat Saksan fasistit.

"Näiden ylellisten vaatimusten järjettömyys juontaa juurensa v. 1900" (s. 120). "Vuosisata, jonka aikana työläispalvonta on kukoistanut, ehdottomasti lähenee loppuaan. Kuka vielä nytkin jatkaa "työläisen" ylistämistä, se ei ymmärrä ajan henkeä. Ruumiillista työtä tekevä työläinen joutuu jälleen taka-alalle koko kansaan nähden. Työläinen lakkaa olemasta hemmoteltu lempilapsi — hän saa paikan alimmalla asteella kaupunkilaisväestön riveissä" (s. 141). V. 1940 mennessä, s.o. 7 vuoden kuluttua, työläispalvonta, näettekö, päättyy! Sellainen on Spenglerin "prognoosi"! "*Värillisten* työläisten työpalkka on suure omaa luokkaansa, toista alkuperää kuin *valkoihoisten* työläisten työpalkka. Värillisten työpalkat sanellaan ylhäällä, eivätkä ole määrättyjen alhaalta esitettyjen vaatimusten seurausta" (s. 126). "Työpalkan bolshevismi" (s. 112) on siinä, että värillisten taksat tahdotaan kohottaa valkoihoisten työläisten kaikkein järjestyneimpien ja tietoisinten kerrosten työpalkan tasolle. Herra Spengler tekee tähän pienen "korjauksen". Hän "myöskin" on sitä vastaan, että valkoihoisten ja värillisten työläisten työpalkkojen välillä on sellainen eroavaisuus, mutta sen poistamiseksi hän kehoittaa *alentamaan* valkoihoisten työläisten työpalkat värillisten työläisten taksojen tasolle, taksojen, joilla on se etu, että ne on "saneltu ylhäältä".

(Jatkuu)

Sosialidemokraatit demokratiasta ja diktatuurista *)

Kirjoittanut

R. A. M.

SUOMEN entinen sosialidemokraattinen puolue ei ollut tehnyt itselleen sekä työväenluokalle selväksi kysymystä proletariaatin diktatuurista eikä porvarillisesta demokratiasta. Taistelu kansanvallan, demokratian puolesta oli vallankumouksemme tunnus. Kysymyksen ollessa meillä epäselvä oli luonnollista, että sosdem puolue ja sen johto erikoisesti teki joukon suuria virheitä joutuessamme 16 vuotta sitten toteuttamaan proletariaatin diktatuuria käytännössä. Tarkoituksena ei ole tässä kuitenkaan kosketella kysymystä proletariaatin diktatuurista v. 1918, vaan nykyisen sosialidemokratian asennetta kysymykseen demokratia vaiko diktatuuri.

Itävallan sosialidemokratian teoreettisen aikakauslehden *Der Kampf* v:n 1933 helmikuun numerossa oli K. Kautskyn kirjoitus *Demokratia ja diktatuuri*, joka aiheutti liian avoimen vastavallankumouksellisuutensa takia väittelyn Friedrich Adlerin kanssa.

*) Kirjoitettu Suomen työväen vallankumouksen 16-vuotispäivän johdosta.

Koko Neuvostoliiton olemassaolon ajan on Kautsky esittänyt selvää ja räikeätä vastavallankumouksellista kantaa Neuvostoliittoon nähden. Joukkojen säilyttämiseksi ovat II internationale ja varsinkin Itävallan sosialidemokraatit esittäneet kierompaa kantaa ja nytkin sanoo lehden toimitus johdannossaan Kautskyn kirjoitukseen, että

"...monet tässä kunnioitetun mestarimme Karl Kautskyn kirjoituksessa esitetyt mielipiteet, erikoisesti ne, jotka koskevat Neuvostoliittoa, ovat jyrkässä ristiriidassa niiden käsitysten kanssa, joita niin "Kampfin" toimitus, kuin myöskin Itävallan sosialidemokraattinen työväenpuolue puoluepäätöksissään, julistuksissaan ja puoluelehdistössään edustaa".

Kirjoituksessaan Kautsky polemisoiden Otto Bauerin alustusta Wienin puoluekokouksessa 1932 sanoo, että

"...demokratia ei ole vain tie sosialistiseen päämäärään, vaan osa tästä päämäärästä itsestään... ei ole olemassa muuta tietä sosialismiin kuin demokratian tie."

Kautskyn mielestä on tämä demokratia luotava jopa "kapitalistienkin avulla". Väkivallasta hän vetelee vanhaan nuottiin, että "meillä on demokraattisista periaatteistamme huolimatta moraalinen oikeus turvautua siihen silloin kuin demokratiaa uhataan väkivallalla." Kautsky siis puolustaa porvarillista demokratiaa ja hylkää ehdottomasti diktatuurin, sillä hänen mielestään "diktatuuri ei ole meille mikään tie sosialismiin, ainoastaan demokratia". Neuvostoliiton hän rinnastaa utopististen sosialistien siirtolakokeiluihin. "Viisivuotissuunnitelma on hyödytön, sillä uudenaikaiset koneet tuotiin ulkomaisista kapitalistimaista, mutta ei näiden vapautta, joka luo uudenaikaisia ihmisiä." Bolshevismi riistää talonpoikia vielä raaemmin kuin entiset tilanomistajat ja koska ei voitu tarpeeksi riistää yksityisiä talonpoikia, perustettiin kollektiivitalouksia. Venäjän talous on koko bolshevikkivallan ajan, NEPiä lukuunottamatta, mennyt huimaa vauhtia alaspäin avointa vararikkoa tai äänetöntä tuhoutumista kohden. Kas tässä osa siitä lokatulvasta, jota Kautsky kirjoituksessaan syytää Neuvostoliiton häpäisemiseksi.

Viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta 4:ssä vuodessa, Magnitogorin, Dnjeprin, Hiipinän, Stalingradin y.m. jättiläiskombinaateista ja tehtaista ei Kautsky ole tietävinäänkään. Ja jos sellaisia onkin, niin eiväthän Neuvostoliiton työläiset pysty niitä käyttämään, kun ei ole kapitalistimaiden "vapautta", arvelee Kautsky. Ei ole tarvis lähteä tässä yhteydessä luettelemaan sosialistisen rakennustyön jättiläissaavutuksia Kautskyn väitteiden kumoamiseksi, sillä ne saavutukset tunnustetaan jo kaikkialla paitsi Kautskyn työhuoneessa ja mustimpien valkokaartilaisemigranttien yökapakoissa, joista Kautsky ammentaa informatiot Neuvostoliiton tapahtumista.

Suurimman virheen Kautsky kirjoituksessaan tekee Adlerin mielestä siinä, että hän paljastaa II internationalen osuuden vastavallankumouksellisissa kapinapuuhissa Neuvostoliitossa sanomalla:

"Sosialistisella työväen internationaalilla ei ole pienintäkään syytä eikä mitään oikeutta leimata jokainen Venäjän kansan nousu vallitsevaa diktatuuria vastaan taantumukselliseksi hankkeeksi. Talonpoikien ja työläisten demokraattiset liikehtimiset saavat olla varmat meidän täydellisestä myötätunnostamme."

Kautsky esiintyy avoimena imperialistien kätyrinä suhteessa Neuvostoliittoon, ja Adler lausuukin toivomuksen, että keskustelua ei siitä käytäisi julkisesti. Vielä kirjeessäänkin Kautskylle Adler kiinnittää huomiota siihen, ettei ole alettava uutta keskustelua Neuvostoliitosta. Adler pelkää, että höperö Kautsky paljastaa vielä lisää heidän yhteisistä puuhistaan imperialististen interventionistien kanssa. Vähältä jo pi-

ti Adlerin mukaan, ettei Kautskyn tämäkin kirjoitus mennyt paperikoriin, koska julkaiseminen oli "työväen edun kannalta arveluttava". Kirjoitus julkaistiinkin vain sen vuoksi, että Adler sai tilaisuuden esittää tyypillistä austro-"marxilaista" "jyrkkyyttä" osoittaakseen, että he muka ovat eri kannalla kuin Kautsky. Adler sanookin, että Kautskyn kanta on sama kuin II internationalesta pois potkitun (ja sieltä ei sellaisia vallan hevillä potkita) Neuvostoliitto-vastaiseen interventioon osallistuneen valkoemigranttien "Sarja"-ryhmän kanta.

Adler asettaa nyt etualalle yhteisrintaman aikaansaamisen, peläten kommunistisen puolueen lisääntyvää vaikutusta, ja asettaa sen ehdoksi seuraavat kaksi pykälää:

"1. Bolshevikkien täytyy tunnustaa, että kehitys sosialismiin ainakin muutamissa maissa (esimerkiksi Skandinavia) mahdollisesti voi tapahtua demokraattista tietä.

2. Sosialistien täytyy tunnustaa, että Neuvostoliitto mahdollisesti voi nykyisestä asemastaan päästä sosialismiin palaamatta välillä yksityiskapitalismiin."

Voiko kehitys mennä sosialismiin Skandinaviassa demokraattista tietä? Ei voi. Adlerin puoluetoveri Otto Leichter kumoaa tämän mahdollisuuden sanomalla:

"...ensi kerran Euroopassa on Ruotsissa kansan enemmistö äänestänyt ei ainoastaan kapitalismivastaisesti, vaan myöskin marxilaisesti: sosialistit ja kommunistit ovat muodostaneet kansan enemmistön... **työväenluokalla näistä menestyksistä huolimatta ei ole poliittista valtaa kukistaa kapitalismia.**"

Leichterin on pakko todeta, että demokraattista tietä myöten ei päästä pitemmälle, vaikka sosialistit ja kommunistit muodostavat kansan enemmistön. Ruotsissa on tilanne, jota sosialidemokraatit Suomessakin ovat kauan toivoneet, hetki, josta heidän käsityksensä mukaan pitäisi alkaa rauhallinen "demokraattinen tie" siirtymiseksi sosialismiin. No, miksi ei mennä? Vastassa on porvarillinen armeija, poliisi, oikeuslaitos, koko porvarillinen valtiokoneisto. Porvaristolla on hallussaan taloudelliset valtakukkulat ja se todellisuudessa komentaa valtiokoneistoa. Fasismi nostaa huomattavasti päätään Ruotsissa. Ennenkuin päästäisiin eteenpäin pitäisi murskata koko porvarillinen valtio, mutta se ei olisikaan enään demokratiaa, vaan väkivaltaista kumousta ja se onnistuakseen vaatisi proletariaatin diktatuurin toimeenpanoa.

Marx arvostellessaan Gothan ohjelmaa kirjoitti 5/5 1875 Brackelle:

"Kapitalistisen ja kommunistisen yhteiskunnan välillä on kausi, jona edellinen vallankumouksellisesti muuttuu jälkimmäiseksi. Tätä kautta vastaa myöskin poliittinen siirtymiskausi, eikä tämän kauden valtio voi olla mikään muu kuin proletariaatin vallankumouksellinen diktatuuri."

Tätä Marxin määritelmää sanoi Kautsky jo v. 1918 kirjassaan *Proletariaatin diktatuuri* (sivulla 60) vain "pieneksi sanaksi" (des Wörtchens) sanoen, että bolshevikit "oikeaan aikaan muistivat *pikku sanan* proletariaatin diktatuurista, jota Marx kerran v. 1875 käytti eräässä kirjeessä". Tämän "pikku sanan" "unohtaa" myös Adler, mutta tilanteen kärjistyminen, työläisten murhaaminen Ådalenissa ja myös kommunistinen puolue Ruotsissa opettavat työläiset tutustumaan tähän "pikku sanaan". Kirjeessään Weidemeyerille 5/3 1852 Marx jo sanoi:

"Se mitä minä olen tehnyt uutta, se on seuraavan todistaminen: 1) että luokkien olemassaolo on sidottu vain visseihin tuotannon historiallisiin kehitystaisteluihin, 2) että luokkataistelu vie kiertämättömästi proletariaatin diktatuuriin, 3) että tämä diktatuuri itse muodostaa vain siirtymiskauden kaikkien luokkien häviämiseen ja sellaisen yhteiskunnan luomiseen, jossa ei ole sijaa luokkiin jakautumiselle..."

Voivatko bolshevikit myöntyä Adlerin asettamaan ehtoon? Eivät voi. He eivät voi luopua Marxin opeista, jotka käytäntö Neuvostoliitossa on niin loistavasti todennut paikkansa

pitäväksi. Vallankumouksemme 1918 Suomessa todisti myös tämän Marxin opin oikeaksi.

Voivatko "sosialistit" tunnustaa Neuvostoliiton "mahdollisesti" pääsevän sosialismiin palaamatta välillä yksityiskapitalismiin? Voivat, sillä nyt ollaan Neuvostoliitossa jo siirrytty sosialismin kauteen. Eivät he ainoastaan voi, vaan heidän *täytyy* se tehdä. Heidän täytyy pakosta nieleskellä takaisin entisiä ruokottomuuksiaan Neuvostoliitosta, sillä työväki ei enään usko sellaisiin juttuihin, joita Adler ja muut "sosialistit" levittivät vielä jokin vuosi sitten ja joita Kautsky vieläkin latelee. Sosialistisen rakennustyön tulokset ovat niin valtavat ja perspektiivit niin selvät, että jokaisen on pakko myöntää Neuvostoliiton muuttuneen takapajuisesta maatalousmaasta maailman ensimmäisten joukkoon kuuluvaksi teollisuusmaaksi. Eikä tämän tosiasian karvas toteaminen adlereitten ja kautskien taholta suinkaan sido heidän käsiään interventiopuuhissa ja vakoilussa Neuvostoliitossa imperialistien hyväksi. Heidän oman "demokratiansa" romahduksen "pelastusta" he nyt pyrkivät juuri kaikin keinoin hakemaan intervention tietä. Heidän petturuutensa paljastava käytännöllinen tosiasia (Neuvostoliitto) on tuhottava! Se on kautskien sotahuuto. Se on heidän "elämäntyönsä". Se on näiden "sankarien" suuri unelma ja vain unelma, sillä heidän "elämäntyönsä" murskaantuu voittoisan sosialismin rakentamisen iskuihin, joka kumouksellistuttaa kaikkien maiden työläiset. Ei tämä Adlerin ehdottama tunnustus merkitse muuta kuin mitä Adler kirjoitti Kautskylle, "sinun käsityksesi suhtautumisesta itsesyntyisiin kansannousuihin Venäjällä ei sen (Sosialistisen Työväen-Internationaalin) puitteissa voi tulla kysymykseenkään", s.o. interventiopuuhailuja ei saa käydä julkisesti STI:n nimissä, vaan nimellisesti sen puitteiden ulkopuolella.

Kautsky, Adler ja sosialidemokratia yleensä tahtoo hämätä marxilaisen käsityksen demokratiasta ja diktatuurista sekä valtiosta hallitsevan luokan sortovälineenä, luokkavaltiona. He kieltävät Marxin opin väkivaltaisesta vallankumouksesta ja proletariaatin diktatuurista. Heidän mielestään siirtyminen sosialismiin käy rauhallista tietä. Kapitalismin ristiriidat heikkenevät (Hilferding) ja tapahtuu rauhallinen kapitalismin kasvaminen sosialismiin, luokat vähitellen itsestään kuolevat. Siis aivan päinvastoin kuin Marx sanoi. Kautskyn mielestä "kirjaimellisesti käsittäen diktatuuri-sana merkitsee demokratian hävittämistä" tai "yksinvaltaa, joka eroaa despotismista siinä, että sitä ei ole ajateltu vakinaiseksi valtiolaitokseksi, vaan ohimeneväksi hätätoimenpiteeksi". Hän käsittää proletariaatin diktatuurin "tilaksi", "hätätoimenpiteeksi" eikä näe siinä lainkaan luokkaa, proletariaattia, joka diktatuurin toteuttaa. Diktatuuri merkitsee tosiaan Kautskyn demokratian hävittämistä. Proletariaatin diktatuuri merkitsee todellista demokratiaa työtätekeville, mutta diktatuuria riistäjille ja niiden jätteille. Porvarillinen demokratia kansanvaltaisimmassakin tasavallassa on demokratiaa vain omistaville, mutta diktatuuria työtätekeville. Porvarillista diktatuuria he selittävät (esim. Otto Bauer) siten, että se on luokkavoimien tasapainotila, jolloin valtio kohoaa luokkien yläpuolelle, esiintyy siis kolmantena, puolueettomana voimana ja tekijänä yhteiskunnassa. Samoin Bauerin mukaan:

> "Tämä rajoittamaton hallitusvalta on myös täällä (Neuvostoliitossa, kirj. huom.) tulos luokkavoimien tasapainotilasta, venäläisen yhteiskunnan vallankumouksenjälkeisten molempien suurten luokkien voimien tasapainotilasta."

Nämä luokat ovat Bauerin mukaan vähemmistönä oleva, "mutta aktiivinen, vallankumouksellinen, aseistettu teollisuusproletariaatti" ja talon-

poikaisto, joka on passiivinen massa, mutta jonka passiivista vastustusta "ei mikään Venäjän hallitus ole voinut murtaa".

Porvarillisen demokratian diktatuuriasennetta työtätekeviin eivät sosialidemokraatit käsitä eivätkä halua käsittää. Heille nykyinen porvarillinen demokratia on demokratiaa kaikille. Tämän porvarillisen demokratian ritareiksi ovat sosialidemokraatit nyt julistautuneet kaikissa maissa kommunismia vastaan. Hannes Ryömä kirjoitti *Suomen sosialidemokraatissa* 7/5—33:

"Sen jälkeen (v:n 1918 vallankumouksen) on sosdem puolue taistellut 15 vuoden ajan kansanvallan puolesta yhtä hyvin kommunisteja kuin nyttemmin lapualaisia vastaan enemmän kuin ehkä mikään muu puolue."

Miten he ovat "taistelleet" lapualaisia vastaan, siitä edempänä. Toiselta puolen heidän täytyy pakosta myöntää demokratian heikkous taistelussa fasismia vastaan. Parlamentti demokratian tyypillisenä laitoksena on näytellyt osansa loppuun. Italian fasismi on heittänyt sen romukoppaan, mutta monissa maissa on se vielä säilytetty ja muuttunut porvarillisen diktatuurin tyypilliseksi elimeksi. Porvaristo on osannut tämän porvarillisen demokratian elimen sovelluttaa diktatuuriin, notkistuttaa se palvelemaan nöyrästi suurpääoman etuja. Hätäpäissään sosialidemokraatit antavat toinen toistaan ihmeellisempiä selityksiä siitä, että porvarillinen diktatuuri, jossa fasismin elementit ovat jo huomattavat, on demokratiaa kaikille. Vieläpä he selittävät, kuten esim. Suomessa, selvän suurpääoman fasistisenkin diktatuurin demokratiaksi. Joskus juhlatilaisuuksissa työläisille, kuten esim. Suomen sd. puolueen vappujulistuksessa 1933, myönnetään, että Svinhufvudin diktatuurikomento on jonkinverran "vaillinaista kansanvaltaa". Tällekin "vaillinaisuudelle" he keksivät selityksen. Otto Bauer muovailee tämän demokratian "vaillinaisuuden" johtuvan vain siitä, että kansanvaltaiselle hallitusjärjestelmälle *on annettu "erikoisvaltuuksia"*, eli Bauerin omilla sanoilla:

"Me emme siis ehdottomasti torju diktatoorisia poikkeustoimenpiteitä silloin, kun ne on aikaansaatu perustuslain määräysten mukaisesti ja niihin kohdistuu valtiopäiväin valvonta." (S. S. 16/7—33).

Näin selittelee Bauer sosialidemokratian fasisoitumista todistellen, että diktatuurimaiset ilmiöt "demokratiassa" ovat sosialidemokraattien suostumuksella eivätkä siis vielä merkitse diktatuuria. Tämä Bauerin selitys oli tarpeen Itävallan työläisten silmien pimittämiseksi. Niin ei ole kuitenkaan asianlaita vain Itävallassa, vaan muuallakin.

Suomessa ovat sosialidemokraatit koko fasistidiktatuurin olemassaolon ajan selittäneet, että fasisteja ovat vain maanteillä räyhäävät lapualaiset, mutta muut porvarit ja ennenkaikkea he itse ovat demokratian puoltajia. Svinhufvudin valtakomennon he julistavat demokratiaksi, nojautuuhan se "enemmistöön". Jos siinä heidän kaikista peittelyistään huolimatta näkyykin fasistisia piirteitä, kuuluvat ne heidän mielestään demokratiaan, sillä

"...enemmistöön nojautuva kansanvalta voi käyttää ylimääräisiä ja väliaikaisia pakkotoimenpiteitä niitä voimia vastaan, jotka rikkomalla lakia pyrkivät kaappauksen tietä riistämään valtiolliset oikeudet enemmistöltä vähemmistöklikin käsiin.

Tällaista rikollista yritystä vastaan anastaa kansalle lain perusteella kuuluvia oikeuksia, sallii sosialidemokratia käytettävän kurinpidollista enemmistödiktatuuria, joka nojautuu eduskunnan tai kansan enemmistön päätökseen."

"Tällaista puolidiktatuuria ovat epäilemättä tarkoittaneet meilläkin kaikki eduskunnan hyväksymät poikkeuslait ja asetukset." (R. Sventorzetski S. S:ssa 20/5—33).

Sinäpä sen sanoit, Svento! Sosialidemokraatit ovat Sventorzetskin ja Bauerin omien sanojen mukaan "sallineet käytettävän enemmistödiktatuuria". Onko tämä "enemmistödik-

tatuuri" esim. Suomessa demokratiaa, kansanvaltaa niinkuin Svento ja muut Suomen sosialifasistiset johtoherrat väittävät? Mitkä ovat kansanvallan tunnusmerkkejä? Yleinen äänioikeus. Se on riistetty huomattavalta osalta Suomen vallankumouksellisia työläisiä. Eduskuntaan ei enää pääsekään kuka vain vaalilain mitat täyttävä. Vanha Paasi-Matti oli vähällä joutua "demokratian" raakiksi. Viipurin vaalilautakunta aikoi antaa itse sosialisfasisteille opetuksen "enemmistödiktatuurista" käytännössä. Entä lausunta- ja kokoontumisvapaus? Oikean, väärentämättömän marxilaisuuden julistamisesta, "enemmistödiktatuurin" arvostelusta pääsee heti (ellei ole hyvä jaloistaan ja toverit auta) Riekin firman läpi Tammisaareen. Sama juttu, jos vallankumoukselliset työläiset kokoontuvat julkisesti kokoukseensa. Painovapaus on vain tuon "demokratian" ylistäjillä, samoin yhdistymisvapaus. V a l l a n kumouksellisten työläisten yhdistykset toimivat maanalla tai maskeerattuina maanpäällä. Lehdet samoin ilmestyvät maanalaisina, mutta luetaan maanpäällisinä terrorista huolimatta. Tämä on tosiaan kaunista "demokratiaa", jota työläisten pitäisi vielä puolustaa. Eikä vain puolustaa, vaan lähteä sen puolesta hyökkäämään Neuvostoliittoon, eli niinkuin *Suomen sosialidemokraatti* kirjoitti, olla valmiit sotimaan demokratian puolesta diktatuurimaita vastaan. Samoin edellälainatussa kirjoituksessaan Sventorzetski sanoo:

"3. Puolueemme on senvuoksi aina valmis puolustamaan Suomen tasavaltaa kaikilta ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä."

Maailmansodassa näimme jo mitä on "puolustussota". Kaikkihan silloin vain "puolustivat".

Tähän asti ovat porvarit kalistelleet "esi-isien valjenneita luita" kohottaakseen sotatunnelmaa, lietsoakseen hyökkäyshalua Neuvostoliittoa vastaan. Esi-isien valjenneet luut ovat kuitenkin hyvin laihaa matkaevästä sotapoluille lähtiessä, pitäisi saada tukevampaa muonaa ennenkuin Suomen työläinen lähtee Neuvostoliittoa vastaan. Nyt ovat sosdem johtajat yrittäneet löytää parempaa: "demokratian puolesta diktatuurimaita vastaan". Herrojen demokratia on kuitenkin ei "puolidiktatuuria", vaan selvää suurpääoman fasistista diktatuuria, jonka apureina heiluvat herrat IKL:stä sosdem ampujiin, sundströmeihin ja luopiovälläreihin, nurmisiin y.m. asti. Tämä "demokratia" paljastuu päivä päivältä työläisille oikeassa valossaan suurpääoman fasistiseksi diktatuuriksi, jonka tarkoituksena on työtätekevien vastarinnan nujertaminen suurpääoman lastatessa pulan kuormaa työtätekevien niskoille.

Sosialidemokraateille ei riitä porvarillisen demokratian puolustaminen siinä muodossa kuin se esiintyy kapitalistimaissa, joissa ei ole vielä fasistidiktatuuria pystytetty. He ovat valmiit hyväksymään millaisen "demokratian" vain. Saksalainen sosialidemokraatti Kurt Wilk kirjoittikin fasistikaappauksen edellä:

"...sosialismille voivat käydä kelvollisiksi myöskin auktoratiiviset... kansanvallan muodot. Auktoratiivinen kansanvalta siinä mielessä, että säilyttämällä kansanvallan aate hallitus kansan enemmistön suostumuksella käyttäisi valtaa diktatoorisesti, kuten kansallissosialistit näyttävät kuvittelevan... ("Die Gesellschatt" joulukuun numero 1932).

Saksan natsit ovat nyt näyttäneet tämän auktoratiivisen "kansanvallan", tosiaan "säilyttämällä siinä kansanvallan aate".

Sosialidemokraattien mukaan porvarillinen demokratia on demokratiaa kaikille, jota toteuttaa luokkien yläpuolella oleva valtio. Neuvostoliitossa on vähemmistön diktatuuri, joka on kukistettava, jotta Neuvostoliitossakin pääsisi vallalle demo-

kratia, "kapitalistimaiden vapaus". Nykyistä demokratiaa on puolustettava sekä itse maassa että myös sotimalla Neuvostoliittoa vastaan. Skandinavian maissa voidaan "mahdollisesti" siirtyä sosialismiin demokratian tietä. Tässä eräitä sosdem johtajain väitteitä.

Suhteessa Neuvostoliittoon eivät Itävallan sosialidemokraattiset johtajat asiallisesti eroa Kautskysta. He vain eivät esiinny niin avoimesti ja suorasukaisesti kuin Kautsky, vaan puhuen Neuvostoliiton ensimmäisen 5-vuotissuunnitelman suurista saavutuksista he hienosti yrittävät parjata Neuvostoliittoa työläisten silmissä ja punovat imperialistien kanssa interventiosuunnitelmia Neuvostoliittoa vastaan. Tätä asennettaan he tukevat väärentämällä Marxin ja Engelsin oppeja demokratiasta, diktatuurista ja valtion luokkaluonteesta sekä asettuvat täysin vastustajan kannalle Marxiin nähden. Kuitenkin on heillä otsaa sanoa olevansa marxilaisia. Puhumalla imperialismin kaudella demokraattisesta rauhallisesta siirtymisestä sosialismiin — vaikkapa vain Skandinaviassa — he kieltävät Marxin opin väkivaltaisesta kumouksesta, porvarillisen diktatuurin väkivaltaisesta muuttamisesta proletariaatin diktatuuriksi. Tähän nojautuen he sanovat nykyistä suurporvariston diktatuuria demokratiaksi, tukevat sitä kaikin tavoin ja auttavat sen muuttumista fasistiseksi diktatuuriksi. Sosialidemokratia Suomessakin fasistisoituu päivä päivältä. Se valmisti fasismin tuloa ja nyt se tukee fasistista suurpääoman diktatuuria vetäen työläisiä tähän tukemiseen selittämällä fasistisen valtakomennon demokratiaksi, kansanvallaksi.

Suomen luokkasodan kokemuksista*)

Kirjoittanut

T. L.

Karjan taistelu, jossa kourallinen punakaartilaisia kahden päivän kuluessa menestyksellisesti piti puoliaan moninkertaisesti ylivoimaista, säännöllistä saksalaista sotaväkeä vastaan, osottaa vakuuttavalla tavalla, että saksalaisten interventio olisi voinut päättyä hyvin surullisesti, jos tällaiset tapaukset, joissa saksalaisille tehtiin aktiivista vastarintaa, eivät olisi muodostuneet poikkeuksiksi. Jos punaisten puolelta olisi osotettu enemmän yritteliäisyyttä, olisi ollut täysin mahdollista ympäröidä von der Goltzin joukot joka puolelta punakaartilaisosastoilla, näännyttää ne alituisilla hyökkäilyillä rintamalta, selkäpuolelta ja sivustoilta, hävittää niiden kulkuyhteyksiä ja kuormastoja. Ei ole unohdettava, että saksalaisen sotaväen hyökkäys tapahtui punaisten hallussa olevalla maa-alueella, vaikkakin suurin osa aseellisista työläisistä oli rintamalla.

Karjan taisteluiden jälkeen Itämeren divisioona, jota saattoi voimakas saksalainen laivasto, alkoi hyökätä Helsinkiin pitkin Suomenlahden rannikkoa. Koko tällä matkalla se ei kohdannut vakavampaa vastarintaa. Mutta kun von der Goltz lähestyi Helsinkiä, niin silloin punaisen pääkaupungin työläiset ja työläisnaiset nousivat taisteluun. Kolmen päivän kestäessä käytiin ankaraa taistelua Helsingin kaduilla. Vasta sen jäl-

*) Kirjoituksen alkuosa julk. Kommunisti N:o 6.

keen, kun saksalainen sotalaivasto pitemmän ajan kuluessa pommitti työläisten asemia järeällä tykistöllään, onnistui heidän murtaa työläisten vastarinta. Kenraali von der Goltz puhuu muistelmissaan erikoisen närkästyneesti "aseistetuista, raivoisista naisista," jotka aktiivisesti ottivat taisteluihin osaa.

Hyvin pulmalliseen asemaan joutui eversti Brandensteinin saksalainen prikaadi, joka tuli meren yli Tallinnasta ja laskettuaan maihin Loviisan luona alkoi hyökkäyksen pohjoiseen punaisen armeijan selkäpuolelle, tehtävänään katkaista rautatieyhteys Riihimäen ja Pietarin välillä. Jos ei oteta huomioon taisteluita Kotkan edustalla, jossa punakaartilaisten ja punakaartilaisnaisten onnistui lyödä takaisin Brandensteinin yritys Kotkan valtaamiseksi, eivät punakaartilaiset tälläkään suunnalla kyenneet aktiiviseen taisteluun saksalaisia vastaan ympäröimään Brandensteinin prikaadia työläisten taistelujoukolla. Mutta kun Brandenstein jo oli päässyt Riihimäen-Pietarin radalle asti, sai se tuntea, mihin kykenivät suomalaiset punakaartilaiset silloin kun oli täysi tosi kysymyksessä. Uudenkylän aseman luona Brandensteinin prikaadi, johon kuului kolmisentuhatta miestä, sai vastaansa 600 punakaartilaista, jotka kolmipäiväisten sitkeiden taisteluiden jälkeen pakottivat Brandensteinin 5-kertaisen ylivoiman vetäytymään pois rautatieltä. Brandenstein pelkäsi joutuvansa saarroksiin ja tulevansa tuhotuksi ja täysin hätääntyneenä pyysi apua von der Goltzilta, joka samaan aikaan oli taistelussa Helsingin työläisten kanssa. Mutta Brandensteinin suureksi hämmästykseksi punaiset eivät saartaneetkaan hänen joukkojaan eivätkä edes ajaneet niitä takaa, vaan antoivat hänelle mahdollisuuden toipua ja koota jälleen voimansa. Punaisten passiivisuuden rohkaisemana hän alkoi uudelleen hyökkäyksen ja huhtik. 20 p. sitkeiden taistelujen jälkeen valloitti Lahden. Täten oli katkaistu länsi-Suomen punakaartien perääntymistie.

Huhtikuun loppupuolella Suomen valkoinen armeija, joka oli keskittänyt Viipurin suunnalle suunnattoman ylivoiman, 30.000 miestä ja koko valkoisen armeijan tykistön, siirtyi hyökkäykseen, valloitti ankarien taistelujen jälkeen Viipurin ja katkaisi tien, joka yhdisti punaisen Suomen Neuvosto-Venäjään. Toukokuun alkupäivinä kolme kuukautta kestäneen kansalaissodan jälkeen Suomen punakaarti oli lyöty hajalle, riisuttu aseista, otettu vangiksi. Alkoivat valkoisen terrorin kauhut.

Suomen vallankumouksen raskaasta tappiosta Suomen työväenluokka otti itselleen ennen kaikkea sen kaikkien proletaaristen vallankumousten perusopetuksen, että työväenluokka voi päästä voittajaksi vain sillä ehdolla, jos sitä johtaa todella vallankumouksellinen, bolshevistinen puolue, ja että sellainen vanhanmallinen puolue, jollainen oli Suomen sosialidemokraattinen puolue, ei sellaiseen tehtävään kelpaa.

Myöhästyminen joukkojen valmistamisessa taisteluun, kaikkein otollisimman hetken ohi laskeminen marraskuussa, työläisten taistelutoimien puolustusluonne ja kapinan taidon puute — kaiken tämän selittää se, että ei ollut bolshevistista puoluetta.

Mutta Suomen proletariaatin tappiota siihen aikaan ei vielä yksistään selitä vallankumouksellisen puolueen puuttuminen. Vallanku-

moukselliscn myrskyn ja kansalaissodan logiikka, joka jo ehti opettaa monta seikkaa Suomen työläisille ja niiden johtajille, olisi taistelujen kestäessä epäilemättä vienyt Suomen sosialidemokraattisen puolueen parhaan, vallankumouksellisen osan oikeisiin käytännöllisiin johtopäätöksiin, rautaisen, bolshevistisen kurin luomiseen puolueen ja punakaartin riveissä, ankaran vallankumouksellisen järjestyksen pystyttämiseen punaisen rintaman selkäpuolella, riistäjäainesten vastarinnan säälimättömään tukahduttamiseen, aktiivisten vallankumouksellisten esiintymisten ja sissisodan järjestämiseen valkoisen rintaman selkäpuolella, hyökkäävään taistelutapaan. Merkkejä tällaisesta käänteestä oli jo havaittavissa. Mutta Suomen työväenluokka ei saanut käyttääkseen sitä aikaa, mikä olisi ollut välttämätön, jotta tämä käänne olisi riittävästi tuntunut käytännössä. Saksan armeijan isku punaisen armeijan selkään ratkaisi taistelun kohtalon vastavallankumouksen hyväksi. Suomen punakaarti saarrettuna joka taholta, sortui epätasaisessa taistelussa.

Itsestään herää kysymys: olisivatko Suomen valkoiset suoriutuneet voittajina ilman saksalaisen sotaväen apua? Määrätyn vastauksen tähän kysymykseen olisi voinut antaa vain taistelun kulku. On hyvin todennäköistä, että entisen kurssin vallitessa, ilman että olisi perinpohjin muutettu koko sodankäyntitapa, Suomen punainen armeija olisi voinut tulla lyödyksi ilman saksalaistenkin väliintuloa. Mutta toiselta puolen yllä-esitetyt tosiasiat punakaartin menestyksellisistä taisteluista saksalaisia vastaan osottavat vakuuttavasti, että saksalaisten väliintulokaan ei olisi vielä merkinnyt tappiota, että punakaarti olisi voinut ympäröidä ja tuhota saksalaiset, jos se olisi jo ennen niiden tuloa kyennyt uudelleen järjestämään rivinsä käydäkseen vallankumouksellista sotaa Marxin, Engelsin, Leninin ja Stalinin neuvojen mukaan jotka ovat aseellisen kapinan ja vallankumouksellisen sodan pääsäännöksi asettaneet horjumattoman rohkeuden ja päättäväisen hyökkäyksen.

Kansainvälisen työväenluokan aseellisten taistelujen historia ei tunne monta sellaista esimerkkiä, joka osottaisi niin selvästi kuin kansalaissodan kokemus Suomessa, kuinka oikeassa olivat Marx ja Engels sanoessaan, että "puolustus on jokaisen aseellisen nousun surma".

KIRJALLISUUSARVOSTELUA

Muutamia arvostelevia piirteitä tov. Spekken kirjasta „Suomi tänään"

KIRJASSAAN "Suomi tänään" tov. Boris Spekke kertoo matkahavaintojansa viime päiväin valkoisesta Suomesta. Kirja on erittäin mielenkiintoinen sen vuoksi, että se on tosiasiain ja matkalla saatujen vaikutelmain pohjalla syntynyt esitys. Tietysti ei kirja voi antaa mitään tyhjentävää kuvaa tämän päivän lahtari-Suomen elämästä ja ennen kaikkea työtätekevien ja niiden etujoukon ja johtajan, SKP:n, sankarillisesta taistelusta fasistikomentoa vastaan. Sellaiseksi on se liiaksi puutteellinen ja paikoin pinnallinen. Tämän esittää itse kirjoittajakin ensimmäisessä luvussa sanoen: "Tiedän, että moniaat kohdat saattavat vaikuttaa irrallisilta, epätäydellisiltä, vaadittaisiin enemmän muokkausta, selvityksiä, täydellisempää analyysiä. Kerroin vain sen minkä ehdin ja kykenin näkemään." (siv. 3) Mutta kirjan ansiona pidän sitä, että se lyhyillä, helppotajuisilla kuvilla tutustuttaa lukijan tämän päivän, pulakauden neljännen vuoden Suomeen.

Meille Neuvostoliitossa eläville sosialismin rakentajille kirja sattuvilla pikku kuvilla havainnollistuttaa Suomen työläisen ja köyhän talonpojan taistelua pulan ja fasistiterrorin oloissa. Se ennen tuntemattoman laaja työttömyys, joka Suomessa, kuten muissakin kapitalistisissa maissa, vallitsee sekä teollisuusproletariaatin että maaseudun työtätekevän väestön keskuudessa, tulee kirjassa selvästi esille. Samoin on kuvattu sitä puutetta ja kurjuutta, jossa työtätekevät tällä hetkellä elävät. Eikä yksin työttömien, vaan myöskin työssäolevien elintason jatkuva aleneminen ja säälimätön riisto ovat saaneet kuvauksissa osansa. Esim. kuvauksissa "Arabia"-tehdas ja "Alkuperäisen kasaantumisen ritarin luolassa" kuvataan naistyövoiman häikäilemätöntä riistoa, osoittaen, miten juuri työttömyyttä hyväkseen käyttäen kapitalistit kiristävät riistoansa entistä enemmän. Osin kuvaa kirjoittaja työttömyyden vaikutusta myös pikkuporvaristoon ja intelligenssiin. Samoin poliittinen vaino ja fasisti-Suomen ohrana- ja poliisikomento on kirjassa kuvattu useilla tyypillisillä kuvilla.

Syvä kapitalistisen järjestelmän pula sekä siitä johtuva yhä villimpi hyökkäys jatkuvasti aktiivisoituvaa työväenluokkaa ja sen etujoukkoa, SKP:ta, vastaan ja yhä yltyvä sodan valmistelu Neuvostoliittoa vastaan "Suur-Suomi" haaveineen — siinä tov. Spekken perusnäkemys tämän päivän Suomesta.

Tämän rinnalla on kirjassa joukko puutteita ja heikkouksiakin. Lähtemättä tarkempaan, yksityiskohtaiseen kirjan arvosteluun esitän lyhyesti mielestäni piirteellisimmät.

Perusheikkoutena koko kirjaan nähden on sen liiaksi yksipuolinen, vain määrättyjä kuvia antava luonne. Se ei riittävästi mobilisoi uusiin taisteluihin, vaan jättää paikoin suorastaan passiivisen vaikutelman. Kuvaavimpana tästä on pakolaisuuden kuvaus Neuvostoliittoon. Kirjoittaja täysin oikein kuvaa ne syyt, jotka pakolaisuuden ovat aiheuttaneet, mutta ei osoita, että itse pakoon lähtö ei ole työttömyyden ja kurjuuden oikea ratkaisu. Kirjoittaja ei tuo esille sitä, että jokaisen maan työläisten vallankumouksellinen velvollisuus on seistä taistelupaikallansa ja käydä taistelua oman maansa lahtarikomentoa vastaan eikä lähteä pienemmän vastuksen tietä — paeta Neuvostoliittoon. Tämän puolesta on SKP päättävästi taistellut koko pakolaisuusajan mobilisoiden työtätekeviä joukkoja taisteluun fasistikomentoa vastaan. Tämä taistelu on paljon voimia ja uhrauksia kysyvää, mutta se on Suomen proletariaatin rintamaosa taistelussa koko maailman proletariaatin kanssa kapitalismia vastaan.

Toisena, suorastaan virheellisen käsityksen antajana on suomalaisen "luonteen rehellisyyden" kuvaus. Suomalaisen rehellisyys, nöyryys ja uskollisuus ovat olleet parhaita tunnuslauseita Suomen kapitalismilla sen

alistaessa työtätekeviä joukkoja riistoetujensa palvelukseen. Vaikka kirjoittaja esittääkin rehellisyyden sanan parhaassa merkityksessä jo ammoisista ajoista kuuluneen työväestön ominaisuuksiin (siv. 9), maksaa hän useilla sanonnoillansa veroa porvariston isänmaallisuuskiihkoiselle yleiselle "suomalaiselle rehellisyydelle". Tätä osoittavat turistikirjoista otetut esimerkit (siv. 9—10), jotka kirjasta mielestäni olisi pitänyt jättää pois. Suorastaan virheellinen on "moraalisen luhistumisen" esitys tässä rehellisyydessä nykyisen pulan ajalta, kuten kirjan toimitus on huomauttanutkin sivulla 10. Porvaristo esittelee "rehellisenä Suomen kansana" juuri omistavan luokan, mutta työtätekevät, jotka vain voivat olla rehellisiä, ovat tavallisesti irtolaisia, huligaaneja, yhteiskunnan hylkiöitä, varsinkin, jos ne ovat nousseet taisteluun riistäjiänsä vastaan. Samoin on sivulla 7 enempi käsitteitä sekoittava, kuin suomalaista luonnetta kuvaava sanonta: "Muutamia vuosia kestäneen sattumalta kohonneen konjunktuurin aikana juopuivat tavallisesti tasaisten ja flegmaattisten suomalaisten porvarien mielet menestyksestä, sairastivat taloudellista optimismia". Tulee helposti käsitys, ettei suomalainen porvari olisikaan yhtä kiinnostettu ja häikäilemättömän aktiivinen jokaisessa tilanteessa, missä sen riistoedut ovat kysymyksessä, kuin porvaristo yleensä, vaan että sen luonne on tasaisempi, flegmaattisempi.

Kun kirjoittaja kuvaa sosialifasistien suhdetta pulaan, niin hän vain osoittaa, että sosialifasistienkin on ollut pakko tunnustaa, että maassa on työttömyyttä ja kurjuutta. Tämä ei vielä riitä. Olisi pitänyt välttämättä, vaikka lyhyestikin osoittaa, että juuri tällä työttömyyden ja kurjuuden yleisellä toteamisella ja vetoamisella "huonoon aikaan" yleensä ja "paremman ajan" saarnaamisella sekä monilla muilla temppuiluilla sosialifasistit ovat pidättäneet ja lamauttaneet työväenluokkaa taistelusta palkkojen ja elintason alentamista vastaan ja juuri siten toimineet todellisina porvariston etujen ajajina työväenluokan keskuudessa. He ovat kaikin tavoin auttaneet porvaristoa sen sälyttäessä pulan seurauksia työtätekevien joukkojen kannettavaksi. Tätä porvariston yhteiskunnallisen päätuen tehtäväänsä ovat sosialifasistit Suomessakin suorittaneet kaikin voiminsa.

Suomen työväenluokan taistelevan ydinjoukon, sen parhaimmiston, kuvauksia, on kirjassa vähän. Näistä taistelijoista mainitaan, samoin puolueesta, mutta melkeinpä vain parina mielenosoituskuvauksena. Nuorisoliiton työstä on useampia hyviäkin kuvauksia. Yksityisinä, mieleenpainuvina taistelukuvauksina ei näitä taistelijoita kirjassa löydy, vaikka tyyppejä olisi epäilemättä ollut paljonkin. Kuvaukset vankilamuurien takaakin ovat enempi vankilaepäkohtien kuvauksia, kuin elävän taistelun kuvausta vankilassa. Suorastaan päinvastaisen vaikutuksen tekee Tammisaaren pakkotyölaitoksen vangin kirjeen alku: "En jaksa enempää kestää näitä kauhuja ja kidutuksia, joita joudun joka päivä kestämään ja ympärilläni näkemään" (siv. 125). Tietysti on sellaisiakin, jotka eivät näitä kauhuja kestä, mutta miten olisi selvitettävissä Tammisaaren ja Hämeenlinnan y.m. poliittisten vankien sankarilliset nälkälakko- ym. taistelut, jos taistelevan proletariaatin perusjoukko ei kestäisi ja taistelisi. Enempi on kirjassa sen sijaan toisarvoisia, jopa raukkamaisiakin tyyppejä, kuten esim. luvussa "Nopeata ja armollista oikeuden käyttöä", jossa poliisin pieksämä suutari "nyyhkyttäen makaa maassa" (siv. 51) ja "itku suussa" valittaa työttömyyttänsä tekemättä pienintäkään vastarintaa poliisin väkivaltaiselle potkimiselle. Samoin "Vanhassa unohdetussa pääkaupungissa" nimisessä kappaleessa on sivulla 69 kuvaus, jossa tilapäisesti palvelukseen otettu työläisnainen saadessaan kahden viikon palkan suorittamastaan työstä, on niin liikutettu, että "vapisevin käsin ottaa rahat ja alkaa itkeä" (siv. 69) ikäänkuin emännän hyvyydestä. Tarkoitus on ollut kuvata työläisjoukkojen puutetta ja kurjuutta, mutta kuvauksesta muodostuu enempikin pikkuporvarillinen hyväntekeväisyystunnelma.

Itse puolueen (SKP:n) virheiden ja heikkouksien esilletuonti kuvauksessa "Luokkataistelu" jää heikoksi ja epätarkaksi. Ja kun ei tuoda puolueen saavutuksia mitenkään esille, saa käsityksen, että puolue vasta fasistikumouksen jälkeen alkaa varsinaisen oikean toimintansa. SKP on tehnyt virheitä, tunnustanut ne ja käytännössä osoit-

tanut, että se on oppinut niistä. Mutta sillä on myöskin saavutuksia. Se on kasvattanut lujan ja kestävän ydinjoukon, joka kykenee ja tulee viemään Suomen työväenluokan sen tulevissa taisteluissa proletariaatin diktatuuriin.

Yhteenvetona kirjasta voi sanoa, kuten jo alussa osoitin, että heikkouksista ja puutteista huolimatta, joista tässä olen esittänyt mielestäni piirteellisimmät, se antaa paljon arvokasta ja opettavaa nykypäivän Suomesta. Helppotajuisissa monissa pikku kuvauksissa astuu eteemme fasistisen Suomen mätänevä kapitalistinen komento ja sen työväenluokan alaspainettu asema sekä sen taistelu fasistikomennon kukistamiseksi. Se velvoittaa meitä yhä lujemmin täyttämään tehtävämme sosialistisen rakennustyön rintamalla ja kaikin keinoin tukemaan Suomen vallankumouksellisten sankarillista taistelua fasistisen lahtarikomennon murskaamiseksi ja Neuvosto-Suomen luomiseksi.

Saima Hellman.

KATSAUKSIA

FASISTIKAAPPAUS LATVIASSA

Toukok. 16 p:n vastaisena yönä tapahtui Latviassa fasistinen vallankaappaus. Taantumukselliseen talonpoikaisliittoon nojautuen pääministeri Ulmanis'en ja sotaministeri Balodis'en johdolla julistettiin maa 6 kuukaudeksi sotatilaan ja lakkautettiin parlamentti. Riigassa poliisit ja suojeluskuntalaiset miehittivät sosialidemokraattisen puolueen, työväenjärjestöjen ja osuuskauppojen huoneustot. Poliittiset puolueet määrättiin hajoitettavaksi, satamäärin vasemmistolaisen työläisten ja talonpoikain ryhmän, sosialidemokraattien ja vasemmistoporvarillisten puolueiden toimihenkilöitä vangittiin ja useita kymmeniä eri puolueiden sanomalehtiä lakkautettiin.

Talonpoikaisliitto ja sotilaspiirit saattoivat toteuttaa finanssipääoman toiveet ja toimeenpanna vallankaappauksen siksi, että sosialidemokratia oli hajoittanut Latvian työväenluokan voimat. Latvian sosialidemokratian johtajat eivät jääneet jälkeen itävaltalaisista ja saksalaisista aateveljistään porvariston palvelemisessa. Hajoittaessaan vasemmistolaisia ammattiliittoja ja jahdatessaan maanalaista kommunistista puoluetta, eivät sosialidemokraatit kavahtaneet edes poliisiprovokation ja suoranaisten ohranapalvelusten käyttämistä.

Latvian sosialidemokratia, sen johtajat ja ideoloogit auttoivat Karl Ulmanista yhtä paljon kuin kulakkien taistelujärjestöjen aseistetut osastot. Aivan äskettäin vanha houkkio Menders uhkaili Latvian porvaristoa parlamentin puhujalavalta ja sosialidemokraattisen puolueen kokouksessa, uhoillen, että he, Latvian sosialidemokratian johtajat, eivät tee sitä erehdystä, jonka antoivat tapahtua heidän itävaltalaiset aatetoverinsa. Menders ja Bruno Kalnis vaorittelivat, että "mikään ei voi heitä äkkiarvaamatta yllättää" ja että siinä tapauksessa, jos perustuslakia rikotaan, he "lähtevät kaduille".

Enemmän kuin viidentoista vuoden ajan Latvian sosdem puolueen johtajat kaikin voimin ja keinoin ehkäisivät työväenluokan taistelua taantumusta vastaan, uutterasti auttoivat porvaristoa vallankumouksellisen työväenliikkeen tukahduttamisessa, murskasivat vasemmistolaiset ammattiliitot, sairasapukassat, vallankumouksellisen työväen järjestöt. Työväkeä he lakkaamatta kehoittivat "rauhallisuuteen", "pidättyväisyyteen", "kurinalaisuuteen". Samalla he osoittautuivat taitureiksi yhteisrintaman jarruttamisessa. Mielialaltaan vallankumouksellisia työläissosialidemokraatteja varten esitti Menders räiskyviä fraaseja ja Bruno Kalnis muodosti n.s. "työväen urheiluliiton", josta järjestelmällisesti ajettiin pois kaikki luokkatietoiset vallankumoukselliset ainekset. Juuri tämän sotilaallista järjestöä leikkivän "työväen urheiluliiton" avulla sosialidemokraattiset johtajat tahtoivat vierottaa työläiset taistelusta hyökkäävää fasistitaantumusta vastaan.

Kulakkitaantumus oli jo kauan sitten valmistellut vallankaappausta sosialidemokratian suoranaisella avulla. Kaappausta edelsivät vasemmistolaisten työläisten joukkovangitsemiset, parlamentin työläistalonpoikaisryhmän edustajain sulkeminen vankilaan perustuslain tarkistaminen, valtiokoneiston fasisoiminen, fasististen taisteluosastojen mobilisointi ja hillitön terrori kaupungeissa ja maaseudulla. Taantumus valmistautui laajasti, samaan aikaan kun sosialidemokraattiset johtajat kaikin heille mahdollisin keinoin hajoittivat ja saattoivat epäjärjestykseen työväenluokan voimia.

Saksan ja Itävallan jälkeen kansainvälinen työväenluokka on saanut vielä yhden opetuksen. Tällä kertaa on esimerkkinä pieni maa ja sen pieni sosialidemokraattinen puolue, joka kuitenkin on kyennyt suorittamaan suuren kataluuden. Herroilla Menders ja kumppanit ei ole syytä kadottaa toivoaan. Heille löytyy työtä fasistisoidussa Latviassa. Karl Ulmanis ei unohda heidän Latvian porvaristolle tekemiään palveluksia.

Uuden hallituksen sisäpoliittinen suunta

on selvä. Se merkitsee työväenliikkeen murskaamista ja tukahduttamista, kansallisten vähemmistöjen työtätekevien entistä voimakkaampaa riistämistä, terrorisoimista ja vainoamista, kansallistulojen yhä voimaperäisempää siirtämistä Kuurinmaan ja Liivinmaan "harmaiden paroonien" ja heihin yhdistyneiden kaupunkiporvariston ryhmittymien taskuihin.

Erittäin luonteenomaista on se erikoinen suopeus, jota talonpoikaisliitto osoittaa avoimesti fasistisia järjestöjä kohtaan. Latvian lehdistössä julkaistiin viime aikoina kaappauksen edellä paljon aineistoa, joka kertoi avoimesti fasististen järjestöjen kiinteästä yhteydestä Saksan kansallissosialistien kanssa. Toukokuun 15 päivän vallankaappauksen toimeenpanijat ovat tosin kyllä yrittäneet aikaansaada sen vaikutuksen, että uusi järjestys olisi kohdistettu myöskin näitä Saksaan suuntautuvia avoimesti fasistisia järjestöjä vastaan. Kuitenkin on merkillepantavaa, että Saksan fasistinen lehdistö otti tiedot Latvian vallankaappauksesta vastaan peittelemättömällä ilolla. Tuskinpa se tapahtui satunnaisesti.

Latvian vallankaappaus tietenkin kiinnostaa Neuvostoliiton työtätekeväin mieliä. Ei ole unohdettava, että fasistiset ryhmittymät neuvostovastaisissa suunnitelmissaan antavat Latvialle sen maantieteellisen aseman vuoksi tärkeän merkityksen. Vallankaappauksen jälkeen muodostettu uusi hallitus ei toistaiseksi ole selvästi ilmaissut ulkopoliittista suuntautumistaan. Mutta talonpoikaisliiton eräät vanhat sympatiat ovat hyvin tunnetut. Ja ne sympatiat ovat sitä laatua, että tuskinpa ne kykenevät lujittamaan Latvian riippumattomuutta, jonka tuhoamista Saksan fasistit melko peittelemättömästi suunnittelevat. Jo pelkästään tästä syystä ansaitsevat Latvian tapaukset tarkan huomion.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko

Отв. редактор, И. К. Лехтинен. Техн. ред.: Ф. Перхо

Jätetty kirjapainoon 11/VI kirj. painettavaksi 21/VI—34

Ленгорлит № 17755.3 п. л. Кол. зн. 181.500 ф.б. 82 x 110. Тираж 1.690 экз. Заказ № 1648

Типография „Кирьяпая". Ленинград, Харьковская, 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ“

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАД 1934